

ناول

کافره

لیک
امین مسرور

Ketabton.com

ناول

کافره

لیکوال

امین مسرور

22-01-2021

جوړونکي:

سخي د ادا غم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

کتاب	کافره	::
ليکوال	امين مسرور	::
کمپوز	خليل الله تصميم	::
مخ پايه	بسم الله خيالي سنځاوی	::
تعداد	500	::
خپرونکی	سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه	::
پبلشر	بک پلس	::
چاپ کال	2020 ع	::
بيه	180	::

د موندلو درک : السراج بکس، جناح سينټر جناح روډ کوټه
 اباسين کتاب پلورنځی، قصبه کالوني سټاپ کراچي
 کتاب پلورنځی، شېراني مارکيټ عبدالستار روډ کوټه
 تکتو کتاب کور، کاسي روډ کوټه
 کتاب کور، يونيورسټي روډ، پخوانی اورکزی پلازه، اوسنی
 امين پلازه بيسمنټ، ارباب روډ ته نزدې، پېښور
 پښتو اکېډمي بک شاپ، پېښور يونيورسټي، پېښور
 غزنوي کتب خانه کندهاري بازار کوټه

تہون

د خیل پلار اروا بناد
عزیز الله توخي (بیرک خان)
په نوم چي ټول ژوند يې په کړاؤنو کي تېر شو
روح يې بناد پر گوري يې نور

امين مسرور

ډالۍ

خپل گران خوږ او د ورور په څېر ملگري ارواښاد
شهيد نسيم خان کجيزي (کاکې) و سپېڅلي روح ته ډالۍ
چې له ماشومتوبه بيا تر شهادته راسره د ژوند شپې سبا
کړې او آخر پر لسم جنوري 2012 د علمدار روډ په بمي
چاودنه کې له موره د تل له پاره بېل شو. روح يې ښاد پر
گوريې نور

امين مسرور

د امين مسرور ناول "کافره"

په کتاب تبصره ډېر گران کار وي، په خصوصي ډول هغه چي
 څوک ملگري درته ووايي چي په دې کتاب څه اولیکه-ماته زړگي
 عليخېل ددې ناول سافت کاپي را ايمل کړه او ويل يې چي د ليکوال
 وړومبي تخليق دی او ناول دی-زه ورته خوشحاله په دې خبره شوم چي
 اوس پښتانه ليکوال د ناول ژانر ته توجه کوي اوليکي يې-ښه ښه
 ناولونه په کي تخليق شول-خو گرانه داوه چي څه به پرې ليکم او څنگه به
 ليکم-ما ناول نيم اولوستلو چي په کلي کي مي دوه غمونه پرله پسې
 اوشول-او داسي کار او ځنډېدلو-ولي چار دي ښه وي ليکوال امين
 مسرور او زړگي عليخېل بڼه او نه کړو او نه يې خفگان ښکاره کړو-

ناول دلچسپ دی او کيسه يې هم ډېره غم لرلې ده-ددې ناول
 کيسه د افغانستان د نيم اولس يا د ټولي پښتونخوا د نيم اولس کيسه
 ده-د تېرو سلو کالو نه زيات وخت تېر شو چي په دې سيمه امن نشته، هر
 خوا اوږدی او تباهي بربادي شروع ده-د سيکهانو ظلمونه د انگرېزد
 راتگ سره ختم شول، خو د فرنگي ظلم شروع شو-د فرنگي اوسیکهانو
 دا فرق و چي سيکهانو تشه بربادي، مرگ، ژوبله اولوت مار کولو، ولي
 د فرنگي سره جديد تعليم، پرمختگ او ترقي هم راغله-ولي د ازادي
 غوښتونکو خلاف ظلم وستم کم شوي نه دي-کله چي د فرنگي نه خلگو
 ځان خلاص کړو خو د هغوی استعماري پاليسي ختمه نه شوه او په دې
 سيمه کي لاس وهل لازيات شول-د هغوی پاليسي امپيرالستي او
 کيپتليست وه چي د مظلوم اولس د درد دوا يې نه لرله-د دوی دغه لاس

کافره

امين مسرور

وهني وې چي په عكس العمل كي ترقي خوښونكي او كميونست نظام نه خلك راغب شول او زلمي كهول يا نوي كهول ته دغه لار غوره ښكاره شوه او خپله سو کالي او په مختگ يې په كي ليدلو.

دغه نوی كهول چي موږ ورته منورين ويلى شو د نوي او جديد ورزېزون وو. او د دوى خلاف يورپي يا امپيرياسته او كيپيتلست ملكونو ډېره ناروا او سخته پرايېگنده شروع كړه. په شريك هندوستان با د تقسيم نه اگاهو فرنگي د "وهايي" اصطلاح ايجاد كړې وه او د خپلو مخالفو مسلمانانو عالمانو او ديني ډلو خلاف يې استعمالوله. يعني د مذهب استعمال يې د ترقي خوښونكو او كميونستو د اثر كمولو لپاره او په شريك هند كي د مخالفو علماؤ له پاره په كار راوستله. د نوي او جديد دور عالمانو ته به يې "وهايي" ويلو. چي اوس هم ډېر ساده خلك په دغه اصطلاح دوكه خوري. او يوه بله اصطلاح يې د ترقي خوښونكو له پاره د "كافر" او كميونست خوښه كړې وه. د فرنگي پلوي ملايانو او عالمانو به كميونست او ترقي خوښونكي بې دينه او كافر بلل. او دغه رنگ ډېر خلك په دې جنگ كي خوار شو. اوس ټول په جمع دې ته پردى جنگ وايي. د طالب او مجاهد اصطلاح چي ډېري سپېڅلي نامې او اصطلاح گاني داسي استعمال شوې چي نوى نسل يې نور هم بد ظن كړلو او د پښتنو په دې سيمه د لويي تباهي سوب شوې.

ورور د ورور دښمن شو. ماته ښه ياد دي چي په اوويامه لسيزه كښي د افغانستان د گرديز ولايت ډېر افغانان د خره گانو په ډول د لته كارونو ته راتلل. دوى به په سوات كي په باغونو او پټو كي كار كولو. لښتي جوړول، بوټو له ډوغلي كنستل او په كلو كي به يې خلكو له كوهي كنستل. دوى به د كلو په حجرو كښي پاتي كېدل او د كلي د خلكو مېلمان به وويي چي چاله به يې كار كولو د هغوى مېلمان به وو.

کافره

امين مسرور

داسي زموږ کلي ته هم راغلي وو او دوه کوهي يې موږ له کنستلي وو. په اول ځل چي راغلي وو نو دا به د کال ۱۹۷۳-۷۴ زمانه وه. چي موږ له يو شاه يې کنستلو. په دوی کښي دوه وروڼه "وزير گل" او بل "يار خان" هم شامل وو. يار خان کشر او وزير گل مشر وو. يار خان په دغه زمانه د لسم ټولگي طالب علم ؤ. موږ چي به د سکول نه راغلو نو دوی سره به مشغېدل. دواړو وروڼو به ښې ټپې کولې او ډېر خواږه او ازونه يې وو. او د کوهي د بېخ نه به يې ډېر خوږ غږ ازانگې کولې. دوی لاړل او په دويم ځل چي کله راتلل نو د ۱۹۷۶-۷۷ او ۷۸ زمانه وه په افغانستان کي د انقلاب ازانگې وې، حالات غير يقيني وو. کله چي دوی راغلل نو موږ يو بل کوهي کنستلو. دغه "وزير گل" د يو بل ملگري "اغاگل" سره راغلو. وزير گل به لکه زموږ پښتو ويله او اغاگل د غزني پښتو ويله. يار خان د بل ملگري سره راغلو او هغه هم زموږ په حجره کي ډېره شو. وزير گل او اغاگل به يار خان او د هغه ملگري ته کافرويل. يار خان دغه وخت دوولسم پاس کړی ؤ، ولي وزير گل هم هغه شان ؤ او ټول تعليم يافته يې کافر بلل. د جديد تعليم خلاف او يو پوخ ملا ؤ. يار خان بېرته افغانستان ته لاړ شو او وزير گل په کوهي کنستلو تادي کوله، ويل به يې زر خم چي دغه کافر رانه ښځه چرته اونه تښتوي. په افغانستان کي انقلاب راغلی ؤ. ورور د ورو دښمن ؤ. تعليم يافته چي ترقي غوښتونکي وو د جمهوريت ملگري وو او د ملک ترقي يې غوښتله. بل اړخ ته قدامت پرست د ايمپيريا لست ملگري وو. د افغانستان نه يې څه جوړ کړل ستاسو په وړاندي دي.

بهر حال زما مطلب د دې کيسې نه دا ؤ چي کوم ناول ستاسو په لاسو کي دی ګو چي افسانوي ليکنه ده، ولي د حقيقت عکاس دی. زموږ په اولس کي د بده مرغه خلک قران لولي خو په معنويي نه

امين مسرور

کافره

و هېږي، ايمان پرې لري خو عمل پرې نه کوي. او هم دغه دې قام د باهي سوب دی. د دې ناول کيسه د دې سيمي کيسه ده، کردارونه يې باپره زموږ سره موجود دي. زه په دې ناول ډېر څه ځکه نه وایم چې د یسې خوند ته نقصان اونه رسي. په کيسه کې گام په گام تلوسه وجوده، او د کلو نامې يې معلومي دي پلا تې يې ساده دی، پېچيده نه ی. لیکوال کردارونه او د هغې شاليد يې نه دی بيان کړی. ولي پوهېدل رې گران نه دي. وحدت تاثیر يې هم برقرار ساتلی دی او لکه د اوږدې و طويلي افسانې سره جوت والی ښايي. اختتام يې هم لکه د پښتنو عام ژوند لويه تریجيدې ده او ډېر په غم سره پای کېږي او تر ډېره وخته ی کردارونه د زړه نه اوزي او سترگو سترگو ته کېږي. په دې ناول کې د پښتنو ښځو کردار او رول هم جوت ليدلی شي. يوې ښځې ته تعليم بافته په کوم نظر گوري او بې تعليمه ورته څه مقام ورکوي، دا هم تاسو پيدی شی. دا يو ښه د وخت سره سم ناول دی او الله دي او کړي چي د مين مسرور په پيغام لوستونکي پوهه شي او مرام او مومي.

خاوري

رشيد احمد (پېښور، نېټه 10-10-2020)

د مسرور "کافره"

که څه هم سهېلي پښتونخوا د نظم له لاري ډېر نوموړي ستوري د پښتو ادب و اسمان ته پيرزو کړي دي نو داسي يې په نثر کي هم ډېر ادبي لعلونه د ښکلي پښتو د غاړي په هار کي پيودلي دي. د پښتو ادب د نثر په مقابله کي شعر زيات تخليق شوی دی، څېړونکي د دې لامل د پښتون وطن تېر او روان د اوږدې مودې پردې جنگ ښيي. هم دا خبره زياته روښانه ښکاري چي واقعي هم پښتون قام له تېرو پنځو لسيزو راهيسې د خپل بقا د ساتني د پاره خپل سراو مال دواړه قربان کړي دي نو هم داسي د قلم خاوندانود قلم سياهي د قام پر ښېکړي، سوکالي، بقا او روښانه سباوون ګار کړې ده. زما په فکر د قام په دې غميزه به د پښتو ژبي هيڅ يو ليکوال داسي نه وي چي قلم يې د توري کار نه وي کړی.

په لراو بر پښتون وطن کي چي کوم حالات له تېرو پنځو لسيزو راهيسې روان دي د هغه اثرات زموږ پر ادبياتو او فنون لطيفه ډېر ژور اثرات پرې ايښي دي. که شاعر دی که کيسه ليکونکی، سندرغاړی، موسيقار که اداکار دی، هريو تر خپل وسه د دې حالاتو د مخنيوي دپاره په مړانه هلي ځلي کړي دي يا بيا په څه نا څه شکل يې واولس او نړۍ ته وړاندي کړي دي. خبره د پښتون وطن د حالاتو روانه ده نو د پښتو ژبي جوان ليکوال د دې حالاتو تر

امین مسرور

افره

اچي کوم عوامل شتون لري د هغه و برېنده کولو ته يې ملا ترلې ، د شعر او کيسه ايزادب له لاري لگيا دي د دې علت دارو درمل ل غواړي .

زموږ د عصر خوان او گران ملگری شاعر بناغلی امین مسرور چي زه يې له ډېري اوږدې مودې راهيسې پېژنم ، د سهېلي ستونخوا د کيسې (پيتې) د نړۍ يو معروف شاعر دی ، په سوونو ندرې ، کاکړۍ غاړې او ټپې يې د پښتو نوموړو سندرغاړو زمزمه پي دي . زموږ دا پېژندگلوي زموږ تر منځ هغه وخت نوره ټينگه نته پيدا کړه کله چي موږ يو څو ملگرو لکه زه راقم الحروف ږگی (عليخېل) ، بناغلی عباس شاه مخلص ، بناغلی نذير اکسار ، بناغلی بلال سپرلی ، بناغلی فضل اشنا ، بناغلی بدالرحيم مرستيال او نعيم خان کاکړ په گډه د پښتو ادب د ودي د ره يو تنظيم په عالمو چوک کوټه کي د " **سباوون پښتو ادبي ټولنه** " په نامه بنسټ کېښود ، نو بناغلی امین مسرور د لومړي ستاينېدونکو ملگرو په قطار کي راسره وېره په وېره ولاړ ؤ ، يو مال يې د تنظيم صدارت هم په ورين تندي وکړ او نن سبا د تنظيم نرل سکرتر هم دی چي تنظيم بڼه په مينه او پښتني هوډ مخ په راندي بيايي .

بناغلی مسرور چي خپل نوم يې حمدالله دی د کوټي په لوړ نارېز سيمه کې د مۍ په ۲۸ مه نېټه په کال ۱۹۸۳ کي زوکړی دی . د کړي يې تر دوولسم ټولگي پوري کړي دي ، په لومړي سر کي امین

کافره

امين مسرور

مسرور پلار دده د شاعري خلاف و، خود پښتو ژبي ميني دی دومره
مجبور کړو چي شاعري يې پته او د امين توخي په نامه کوله. وروسته
بيا د ځينو ملگرو په مشوره يې د امين مسرور تخلص ځان ته غوره کړو.
د شعر د صنف سره سره د کيسه ايز ادب په خوا يې هم رجحان شته. هم دا
کيسه ايز اثر "کافره" يې د دې خبري ثبوت دی چي ښاغلی مسرور د
شعر په طبع آزمایي کي خو بر لاسی دی چي دی، اوس يې په کيسه ايز
ادب کي هم بر لاسی تر لاسه کړی دی.

دا ناول چي ښاغلي مسرور ورته د "کافره" نوم غوره کړی
دی زما په فکر د علامت سره سره د حقيقت سره هم ژوري ريښې
لري. کوم حالات او واقعات چي په دې ناول کي بيان شوي دي هغه
واقعي هم د پښتون وطن د تېرو او روانو حالاتو آئینه دي. نن هم
پښتون که هغه د لردی او که د بر، که په شايو کوچاني ژوند
تېروي. د مذهب او سترېتيجک ډېپت په نامه چي کومه نړيواله
جگړه پر افغان پښتون وطن له پردو له لاسه وتپل شوه، دې جگړې په
لکهونو انسانان له خپل وطنه که په شايو پردي وطن کي د ژوند
شپې سبا کول يو تريخ حقيقت ته په مخه کړو. دې مهاجرت ډېري
ريښتوني کيسې له ځان سره راوړې، دا ناول "کافره" هم د هغو
کيسو څخه يوه کيسه ده چي ښاغلي امين مسرور ورته د ناول
غوندي ژانر جامې ورپه غاړه کړې او د پښتون افغان وطن د
کړکېچونو حالاتو د بيانولو حق يې ادا کړی. دا ناول د امين مسرور
لومړی نثري طبع زاد اثر دی، زه د دې ناول پر فني اړخ بالکل نه

افره

امين مسرور

بېرم چي دا څنگه او څنگه ناول دی، لاکن دومره ضرور وایم چي د ستون افغان وطن د لوتي لوتي کېدو په ترڅ کي داسي ډېري کيسې نه چي زموږ د پښتو ژبي د کيسه ايز ادب د ليکوالو و تحریر ته په نظر دي. د دې له مخه د سهېلي پښتونخوا نوموړو ليکوالانو لکه وانباد پرفېسر راز محمد راز، ډاکټر نصیب الله سیماب، فاروق رور، ډاکټر لياقت تابان، قادر مجرم او نورو ليکوالو د داسي پښتونو کيسو د تحریر بنسټ ايښی دی نو ښاغلی امين مسرور هم دوی په پله دا کار ته وږه ورکړه او د پښتو کيسه ايز ادب په هار کي ې د "کافره" په نوم لعل وپيې.

زه ښاغلي امين مسرور ته پردې ناول "کافره" چي د ده مړی نثري هڅه ده، ډېره مبارکي او داد ورکوم او په دا هيله يم چي سرور به د پښتون قام په غمېزه خپل قلم هم دغسي تاند ساتي او د پښتو ژبي د بډايي توب په دې مقدس کار کي به خپله ونډه ريکوي. په درنښت

زيږگی عليخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

26/07/2020

کافره

امين مسرور

د ليکوال ياداشت

څه د خوند د کفر شپې وې، څه په خوند سبا کېدلې زه
کافر درتلم دیدن ته، ته کافره راوتلې

(عباس شاه مخلص)

له بڼه مرغه د پښتو ژبي د خدمت په هوډ دا دی ستاسو
لاسو ته زما مات ګوډ ناول در ورسېدی. زه د دې ناول د بڼو او بد
پرېکړه نه شم کولای، دا زما لومړۍ نثري هڅه ده، خو دومره ضرو
وايم چي د دې ناول کیسه یوه ریښتونې کیسه ده. داسي ډېر
کیسې شته چي په لوی افغان وطن کي د تېرو څلوېښتو کلو را هیڅ
بیا تر نن ورځي پوري چي کوم پردی جنګ روان دی، داسي کیسه
زموږ دین، وطن، پښتو او پښتونولي ته ډېر نقصان رسولی دی
کومو خلکو چي د بل پردي په لمسون د دین مذهب په سپېڅلي نام
خپل وطن لوټي لوټي کړی، هغوی پر هغو خلکو د کفر فتوه
ولګولې، کومو خلکو چي د وطن، دین، مذهب او پښتونولي ته
ټولو زیات خیال ساتلی و.

ما په دې ناول کي صرف دومره هڅه کړې ده چي زه هغه تېر
شوي حالات د یوې کیسې په څېر تاسو ته وړاندي کړم. کېدای شي
چي په دې ناول کي ډېري نیمګړتیاوي وي، خو بیا هم باور لرم چي

امين مسرور

نيمگړتياوي به زما د پښتو او افغان وطن د ميني په خاطر
پښتانه نظراندازه کړی.

زه د زرگي عليخېل يوه نړۍ مننه کوم چي له ما سره په دې
کي ډېر زيات ستړی او مرسته يې راسره وکړه. زما ډېري
تياوي يې راته په گوته کړې، که چېرې زرگي عليخېل نه وای
باور لرم چي زه د دې ناول ليکلو لائق نه شوم کېدی. ورسره د
يکوال محترم رشيد احمد صاحب يوه نړۍ مننه کوم چي په دې
يې سريزه وليکله. خدای دي دوی آباد، سرلوري او خوشحاله
دلته د خپل ادبي تنظيم "سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي" د
و نړۍ نړۍ مننه کوم چي زه يې و دې ناول ليکلو ته وهڅولم،
سيد عباس شاه مخلص، عبدالرحيم مرستيال، نذير احمد
سار، بلال سپرلی او نوروز لائق. ورسره ورسره د خپل کهاله زما
ن وروڼه لکه نجيب الله خان، کریم خان، احمد خان، سيف الله
زما نژدې ملگري لکه نعيم کاکړ، متين کاکړ، محمد قسيم
ر، محمد ناصر کاکړ، محمد قيوم کاکړ، اسماعيل خلجی، فضل
ا، محمد الله هوتک، غلام محمد ارمانی، خليل الله تصميم او
ضمان ارمانی. د دې ټولو کورودانی وایم چي زما يې هر وخت ډاډ
ونه وکړه. نور مو پر خدای سپارم، و سلام

امين مسرور، کوټه

22-08-2020

پېل

له سهار راهيسې توري دورې وې، اسمان تک سور لکه
 په وينو چي سور وي، داسي ښکارېده لکه د قيامت ورځ چي وي،
 يو حال نه معلومېدې چي څه کيسه ده، خلک حق حيران وو چي د
 خداي عذاب خوبه نه وي؟ د ما پښين دوي بجې وې خو داسي
 توره شپه جوړه وه چي ښي او چپ لاس نه معلومېدې. د خاورو
 باران و، دا سلسه هم داسي روانه وه چي د مازديگري په خوا لږ لږ
 اسمان معلومېدل پېل شو، سرور د کلي خان و، ما ښام ناوخته خپل
 کورته راغی، د کوټې په دروازه کي ودرېدې، رنگ يې تگ زېر
 او ښتی و، د سرور خان مائينه هوسۍ چي ټوله ورځ يې په انتظار
 تېره کړې وه چي څنگه يې پر خپل خاوند سترگي وښتي نو يې
 پوښتنه ځني وکړه چي؛

"د گل ميني پلاره! خبر خودی، چېرې تللی وې". د
 سرور تر سترگو او ښکي د باران په شان توی شوې، په لستوڼي يې
 خپلي او ښکي پاكي کړې او ورته يې وويل؛

"وطن وران شو، نور دلته ژوند گران دی، نن هغه کسان
 ټول وژل کېږي يا ورکېږي کوم کسان چي د وطن په مينه مست

کافر

امين مسرور

دي، د مذهب په نامه راپارېدلو و حشيانو پر ټول وطن قبضه کړې ده، نه سپين بيري گوري نه خوان، نه ماشوم او نه سياه سره، بس لگيا دي وايي اسلام په خطر کي دی."

خبره خلاصه نه وه چي د کور دروازه وټکېدله، سرور خان بېرته له هم هغې دروازي وگرځېدی دباندې ورغی، په تورو دريشيو کي بې شمېره عسکرو ولاړ وو، سرور ته يې وويل؛
 "لاسونه پورته کړه". سرور هم لاسونه پورته کړل، له خلې يې صرف دوامره ووتل چي؛

"خوک ياست او خه غواړئ؟"

عسکرو هيڅ نه وويل، د سرور سترگي يې وروتلې. په موټر کي يې سپور کړی، موټر مخ د ولايت په لور روان شو. رؤف چي د سرور خان د ترور زوی و هروخت به د سرور کره و، خو په دغه ورځ بلکل نه دی راغلی، اول هم د کلي خلگو پر رؤف شک کاوی چي رؤف د کلي خلگ ويلغلگرو ته په لاس ورکوي خو چا نه ورسره منله. هوسۍ چي دغه حال وليدی د لېونی غوندي سر تور سر، لڅي پنبې دباندې راووتله، چيغي نارې يې کړلې چي د گل ميني پلار چا يووړی. د کلي ژوند دی ټول خلگ له کورو ورا ووتل. عزيز خان د سرور د اکا زوی هم له کوره بڼه په سره سينه راووتی، هوسۍ ته يې ډېر په قهر وويل؛

امين مسرور

کافره

"کورته دننه شه، سرتور سر، لڅي پښې د پردو خلگو په
منځ کي ولاړه يې". هوسۍ هم زر کورته ننوتله، د شپږو کالو گل
مينه چي دا په خبره هم سمه نه پوهېده په خپل ټوټله ژبه يې مورت
يې وويل؛

"دادا! بابا څه شو، ماته يې ناوکی هم نه راوړه، له ما سره
يې قول کړی ؤ".

هم دغه وير يې ؤ چي په ژړا ژړا کي ويده شوه، هوسۍ تر
سهاره شپه په ويشه تېره کړه، د سهار سپېدې وچاودلې، اودس او
لمونځ يې وکړی، د کلي ښځي ځي او راځي چي ښه مېله ورته
جوړه وه، د غرمې خوا شوه رؤف هم راغی، هوسۍ ته يې وويل؛
"ورپنداري! خبر شوم چي سروريې وړی دی، ته د سرور موټر

سائيکل راکړه چي زه بازار ته پسي ولاړ شم او اخلاص يې کړم".

په هغه وخت کي موټر سائيکل ډېر کم ؤ له يو يو سړي
سره به ؤ. رؤف موټر سائيکل چالان کړی بازار ته ولاړی، بس خپل
چکرونه وهي او سېلونه کوي، ټوله ورځ او ټوله شپه نه راغی.
هوسۍ او اندېښنې سره مخامخ شوې، په دا درېيمه ورځ رؤف پر
موټر سائيکل کورته سپور رادننه شو، هوسۍ د زخمي مرغۍ په
شان مخته ورغله، پوښتنه يې ځني وکړه؛

"سردار اغا! د گل ميني پلار څه شو، يو حال دي نه کړی

معلوم؟" هوسۍ په پریشاني کي ځني وپوښتل.

رؤف په خندا ورته وويل؛

"غم مه کوه رابشي، زه چي ژوندي يم څوک به په سپکه سترگه نه ورته وگوري، هسي د شک پر بنياديې وړي دي، هغوی خپل تحقيق ځني کوي راخلاص به سي". بس دغه خبره يې وکړه خپل کور ته روان شو.

هوسی ته هره شپه کال او ورځ مياشت شوه، غمونو له هري خوا راگېره کړې وه، ژوند خوند نه ورکوی، گل مينه ياد خپلو ناوکیانو په غم نيولې وه چي بابا به کله راسي او زما ناوکی به کله راوړي، پوره يوه مياشته تېره شوه. هوسی له ډېري مجبوري کور ته قلف وړ واچاوی، شیرينه موريې مړه وه، د پلار کره ولاړه، خود مور په غم نوره پسې غمجنه شوه، غم يې يو په دوه شو.

د خپل پلار کره ناسته د بېهوشي دورې هروخت پر راځي، خو اخير د هوسی پلار هوسی ډاکترانو او ملايانو ته بوتله. خو هوسی پر دنيا يو درمل هم نه درلود، نه يې زړه صبر کوی، هر وخت به په سرو سترگو ناسته وه.

له ډېرو شپو وروسته د هوسی پلار هوسی ته وويل؛
"زويه! ولاړه شه خپل کور ته، خدای پاک دي د کور اور مړ کړه، تر هغو پوري ابراهيم ورور به هم هلته درسره وي چي تر څو پوري سرور راځي، خو چي دا د سرور تربرونه خوشحاله نه

کافره

امين مسرور

شي، ما يې معلومات کړي دي، سرور بې قصوره دي، انشا الله
راخلاص به سي".

هوسی هم فکر وکړی چې خبره خومي د پلار ډېره سمه ده
او د پلار پر کور چې مي اولاد وشي بڼه خبره ده، وخت مي هم لږ
پاته دي. هوسی هم له خپل ورور ابراهيم سره د خپل کور په لور را
روانه شوه، د مازديگر قضا وخت و کورته راغله، د کور صفايي
يې وکړه، هر شی يې پر خپل ځای سم کړو، سهار يې پلار هم
راغی، يو څه سودا يې ورته راوړه.

درې ورځي تېري شوې، ابراهيم او هوسۍ د غرمې ډوډۍ
خوړله چې دروازې وټکېدلې، ابراهيم ورغی چې کتل يې سرور کور
ته رادننه شو، بېرته يې ډېره غټه شوې وه، وحشت او وام يې پر مخ
له ورايه معلوم ؤ، ابراهيم پر هوسۍ ږغ وکړو چې؛
"خورکۍ زېږي مي درباندي اخښی راغی".

د هوسۍ تر ځله له خوشحالي يوه لويه ناره ووتله، په
منډه تر دروازې راغله خو هغه د خوشحالي ساعت شو چې د چا په
فکر کې نه ؤ. رؤف چې خبر شو چې سرور راغلی دی په منډه منډه
ورته راغی، يو واره پر يوه بارخو يې مچ کړي بيا يې پر بل بارخو،
ورته د مکر او ښکې يې توی کړې، ورته يې وويل چې؛
"تر هر ځای درپسي ولاړم خو يو حال دي نه ؤ معلوم،
چېرې وې؟"

سرور کيسه ورته شروع کړه چې؛

"رؤف جانې! داسي يې سپين غر ته يو وړم، سترگي مي
پټي وې، لاسونه مي تړلي وو، داد سپين غر خبره مي يو وار
واورېدلې چې هغوی يو بل ته ويل چې موټر د سپين غره په خوا ور
روان شو که بس نو څه يې نه دي پوره څلور ساعت کم و زيات منزل
يې وکړی، موټر ودرېدی، زما لاسونه تر شا تړلي وو، سترگي مي

کافره

امین مسرور

پټي وي، له موټره يې کښته کړم، چي لس دوولس قدمه مخته ولاړم راته يې وويل سر ټيټ کړه دا خای تنگ دی، ما سر ټيټ کړی داسي شل قدمه وروسته مي د قلف د خلاصېدو بڼه تر غوږو شو، زه يې هم په هغه خای کي ور دننه کړم، بيا ټوله شپه څوک نه دي راغلي، تر سهاره پوري په تنگ خای کي په ناستو بیده وم، چي سهار شويو دروند بڼه را وشو چي اوس قومندان صاحب راځي چي غلط بياني ونه کړې، هر څه چي وي هغه صفا صفا ورته وايه، خو متحرمه! د سهار د لمانځه دپاره خولې وخت راکړه. وحشي په جواب کي راته وويل، ورک شه رزيله، کافره، خلقي! تاسي خلقيانو نو کله لمونځ کوی چي سخت حالات درباندي راشي بيا مو خدای په ياد شي. تاسي خو ملحدان ياست، ستاسو کله پريو شي يقين و، زه هم چپ شوم، په اشاره مي لمونځ وکړی، رب ته مي زاری شروع کړې چي ربه! زه خو ستا بنده يم او ستا د هري فرمانبردارۍ تابعدار يم تا واحد گڼم، په هر څه مي ايمان راوړی، دا ستا بندگان ما ستا له بندگي باسي او پر ما د کافر گومان کوي، دغه خبري له ربه سره کوم بل بڼه وشو چي سرور خلقي ته يې؟ ډېر دي د کفر ملاتړ وکړی، اخير د خدای عدالت ته حاضر شوې، اوس دي هغه ستا باداران تا خلاص کړي. چي تا به دوی ته چوپړ وهی، صفا صفا حال وايه، کومي کومي کارنامې دي کړي دي؟.

کافره

امين مسرور

ما ورته وويل صاحبه! ما يو خه هم نه دي کړي. صرف د وطن او د اسلام مينه لرم، د پلاني کلي خان يم د خلگو خدمتونه کوم. زما خو سترگي ټينگي پټي وې يو خه مي نه ليدل دا واره چي خبري وې هغه په ډېره ناولده لهجه کي وې، په شا و خوا سيمو کي ما دا لهجه نه وه اورېدلې، په ډېر قهري راته وويل چي ته خو کافريې ستا خو مرگ داسي روادى لکه د سپي. امريې وکړي چي يو وار سم لت ورکړئ، دى داسي حال نه وايي، دغه خلگ کانه اوړانده دي، د دغو پېرزېونو مهرونه لگېدلي دي. نورؤف جانې! داسي ټينگيې ووهلم چي دغه د شاد ملا خورسکي يې راواړول، خو اخير زه بې هوشه شوم، بيا تر ډېره په ځان نه وم خبر، يو وخت چي په سد کي راغلم د ډېرو خلگو ژغونه مي تر غوږو شو، حيران شوم چي دا زه چېرې يم، سوچ مي وهى خو ټول خه مي هېروو. برغ وشو سروره!. ما ورته وويل ها صاحبه! څنگه يې ما ورته وويل بڼه يم بس نور خه يې نه راته وويل. سم دستي يې را ولاړ کړم په دوو کسانو يې نيولى وم. موتر ته يې وخېژولم، دوه ساعته مزل وروسته يې موتر ودروى، زه يې بېرته راکښته کړم، پنځه شپږ قدمه وروسته يې راته وويل سر کوز کړه، بيا داسي راته معلومه شوه چي په يو غار کي يې دننه کړم.

داسي د انسانانو د وينو بوى راباندي راتلى چي سر مي چکر کاوى، تر ډېره وخته هيڅ يو تحقيق نه ؤ، پوره لس ورځي

کافره

امین مسرور

وروسته بیا هغه قومندان راغی، بیا پوښتني شوې چې صفا صف
حال راته ووايه نو به کورته ولاړ شې، ما ورته وویل صاحبه! پ
قسم درته وایمه چې زه بهې گناه یم.

قومندان په ډېر قهر راته وویل. قسم مه خوره. ستا په دا
نجسه ځله د الله پاک نوم څنگه اخلي. بیا یې ووهلم خو ډېر نه یو
څو کونداغه.

قومندان امر ورته وکړی چې بس نوریې مه وهی دلته یې
ماته نزدې راوړی، بیا قومندان ښه په نرمه لهجه راته وویل.
خوشي کوو دي، خو دغه لوړه به کوې او دغه قول به کوې په دغه
کفري حکومت کي به نور کار نه کوې. ما ورته وویل "صاحبه!
قول دی نه یې کوم. قومندان ولاړی زه یوازې بیا پاته شوم، لږ
ساعت لانه و تېر دومره سوي سوي او اzone مي تر غوږ شو چې د
خدای دپاره مړ دي کړم، په گولی مي ووله خو دا ظلم مه راسره
کوه، بس په دغه کي پسي بیده شوی وم، دومره خوب مي وکړی
چې بیا خوب نه راتلی، پس مي دي خدای غاړې نه بندوي چې
پنځلسو که شپاړسو شپو وروسته یې یو ځای کښته کړم، راته یې
وویل چې موږ شاته گنده ورکړې ده چې د موټر بڼه ورک شي گنده
به خلاصه کړې نو بیا څه پر خپله مخه. د موټر بڼه ورک شو ما گنده
خلاصه کړه چې سترگي مي رڼي کړې دستي غونډۍ وه سیدها د
کور پر لور را روان شوم".

کافره

امين مسرور

رؤف په خندا ورته وويل چي؛

"د الله پاک ډېر کرم درباندي شوی دی دا خو بېخي زياتي
خواری درباندي تېري شوي دي، بس شکر دی چي اوس هم په خبر
راغلی يې".

خلگ دباندي په ډلو ډلو د سرور پوښتني ته راځي. خو تر
ماښامه له خلگو لار نه کېدله. لږ چي رش کم شو. د سرور بښځي
هوسی سرور ته وويل.

"د گل ميني پلاره! خلگ هر وخت د بښځي خبره نه مني،
مگر يوه خبره يې بې حايه نه وي. په ليازد خدای دغه رؤف ستا
دښمن دی، دا ټول کارونه د دغه رؤف دي، دا جاسوس دی، وطن
ټول لمبه لمبه دی، دغه دي په يوه بل خوري، دغه ته حال مه وايه".
سرور ډېر په قهر شو ورته يې وويل؛

"چپ شه هغه زما د پلار د خور زوی دی، په هر غم ښادي
کي راسره شریک دی، ته وايې چي دښمن دي دی".

"د گل ميني پلاره! تر پردي زوی خپله پکه لور هم ښه ده،
تربور چي هر څه شي دومره دښمن دي نه جوړېږي چي تاوان در
ورسوي، ولي يې پوښتنه نه ده کړې، په قسم دی هر وخت به يې
حال کاوی، هر څه به يې راته راوړل، نور څه يې په وس نه وو
پوره، بيا يې هم پر ما او گل ميني حال کاوی. د گل ميني پلاره! زه
ستا دښمنه نه یم، رؤف ټول وخت پر هر پردي ډول ګله شوی دی،

کافره

امين مسرور

دا به بېخي ډېر بد کار وي چي زه تاته لاره در بنيم خوله دغه رؤفه
خان لېري ساته، بل واره دي بيا په لاسو ورکوي".

"بس! ته تر ما هو بښاره يې؟ چي خبره تر بښخي شوه نو يې
خوند ولاړی او بل د گل ميني حال راکړه، مکتب ته تله که نه؟".

"وی د ښو مکتب دي شه، پر مکتوبو خويې بنديز لگولی
دی، ټول ترلي دي يو څوک هم نه ورځي، گل مينه وړه ماشومه له
ډېره ډاره تر کور نه وه وتلې، بېرېدله". "دروازه ټکېږي زه به
ورسم". سرور د هوسۍ خبره پرېکړه او دروازي ته ولاړ شو.

سرور چي دروازي ته ورغی څلور کسان ولاړ دي چي
قومندان صاحب سبا پر اته بجې غوښتی يې چي خامخا به راځي.
ويل يې چي يو څو پټي خبري درسره لرم. سرور ورته وويل "ښه
دی پر دواړو سترگو ولي به نه ورځم".

شپه تېره شوه، د سهار له لمانځه او له ناشتې وروسته
سرور په خپل موټر سائيکل سپور شوه ولايت په خوا روان شو.
چي تر کلي دباندي ووتی روزي خان د سرور د وړکوالي ملگری
ورته په مخه ورغی.

"خېر خان صاحب! چېري په دا سپېدو کي روان يې؟"

سرور له روغې وروسته ورته وويل چي

"ولايت ته ځم قومندان صاحب غوښتی يم".

کافره

امين مسرور

"توبه خدايه! رب دي خانه وړانه مه کړه، مه ورځه، زه در
روان وم تاته وم، که ورغلې دا واره دي ژوند په قران که ځني وکړي،
پرون زه هلته وم ستا پر سر دېر جنجال جوړ شو. دلور کلي باران د
شين خالي زوی د قومندان انور سره دېره شخړه وکړه چي سرور دي
ولي له بنده خلاص کړي. سرور چي خلاص شو کيسې به دېري
خرابي کړي، ورته يې ويل چي تابه کار نه وکړي. په ۲۴ ساعته کي
زه سرور غواړم يا مړيا ژوندي. بس زه درته وایم چي ورنه شې، هسي
کله بار کړه، بېرته کورته په تاخه ځه، يوشی هم مه وړه، هسي
کوچنيان در سره کښ کړه خو له منطقي ځان ورک کړه".

سرور له ملگري د مني رخصت واخستی او د کور په خوا
بېرته وگرځېدی. چي کورته راغی بڼه يې گرځي چي "گل مينه
وتلې ده يو درک يې نشته چي چېري ده، ټول کورونه مي پسي
وکتل او د گل ميني پلاره ته ولاړې قومندان څه يې درته ويل؟"
"خواره مه شې رايه چي څو، روزي خان په مخه راغی
اته ويل يې مه ورځه بې مرگه دي نه پرېږدي، رايه گل مينه به
ياد دارو خان دوی کره ورشي، چي حالات سم شي وروسته به
سي راسم".

سرور هوسۍ پر موټر سائيکل سپره کړه ټول کور يې
غسي پرېښووی را روان شو، يو څوک يې نه کړو خبر، د هوسۍ

امين مسرور

کافره

په زړه يو الله خبر دی چي گل مينه به راغلې وي کور ته او کور به
 قلف وي، څه قيامت به يې جوړ کړی وي.

دلته د هوسۍ د ناجورۍ وخت هم پوره ؤ. سرور ته يې وويل؛
 "زه ډېره زياته په تکليف يم، نوره نه سم تلای، دلې ساعته
 د پاره ودرېږه، ډېر مزل مو هم وکړی، ماسپښين قضا مازديگر
 وخت ؤ، لېري يو کلی معلومېدی، سرور ورته وويل؛

"دغه کلي ته به ورشو، هلته به په يو کور کي سپين سړی
 وي، پر دغه دشت اوس زه څه وکړم".

خو هوسۍ په دردو او په نارو وه، له ځلې يې سوي سوي
 اسوېلي وتل، خو اخير هغه کور راوړسېدی.

هوسۍ چي څنگه له موټر سائيکل کښته شوه پر سړي
 لاسونه ونيول او کښېنسته. سرور هم خپل څادر پر راوگرځوی
 سرور د دغه کور دروازه وروټکوله. يوه بودی ښځه ورته راووت
 ورته يې وويل؛

"په کور کي نارينه نشته، ځوانه څوک غواړې؟". سرور
 ورته وويل؛

"موري دغه سيا سره راسره ده، مرسته دي غواړم بل يې
 څه نه غواړم".

بودی ښځه هم ښه چالاکه وه، ژر ورته راغله، خپل کور ته
 يې نارې کړې چي؛

کافره

امين مسرور

"ناديه خورکي! ژر راشه دغه ښځه بېخي زياته په تکليف ده".
ناديه هم په منډه راغله هوسۍ يې په ځولۍ کي کورته
د ننه يووړه.

د سرور نيم حلق پورته نيم کښته وچ و. د باندې ناست و،
نرمخ يې سپېرې خاوري دوړېدلې، لس دقيقې وروسته هغه
وډۍ ورته راغله او ځني وې پوښتل چي؛
"بچيه دا دي څه ده؟" سرور ژر مخ ورته راواړوي چي؛
"ادې دامې کور ودانه ده".

زويه! مبارک دي شه زوی الله پاک درکړی، ماشوم هم ښه
ی او ناوې دي هم ښه ده. د یو شي ضرورت ورته نشته. نارینه مو
نه کور کي نشته زه د کور یوه خونه در خلاصوم، تاته به چای
رکړم خوشپه نه شم درکولای، ولي چي د شپې چاپې راځي،
اولده خلگ وړي، خدای مه کړه یو دي شي دا ډېر ظالمان خلگ
ي، راءه بچیه! "

سروريې کورته دننه کړی. ښه چای يې ورته راوړې،
وډۍ بيا ورته راغله؛

"زويه! له کومه ځايه را روان ياست او چېرې ځئ، دغه
ښځه دي خپله ده که دي راتښتولې ده چي په دغه حال کي له کوره
او تلې يې؟"

کافره

امين مسرور

"ادې خپله مي ده، له مرگه پټ یم، داسي خواته روان ید
چي هلته انسانیت وي، چي هلته وطن دوستي وي، چي هلته د
خپلو په وینو تجارت نه وي، چي هلته ورور د ورور قاتل نه وي
چي هلته د مذهب په نامه انسانان نه وژل کېږي، چي هلته مشران
کشر معلوم وي، چي هلته کلیسا، مندر او جومات په یوه کوڅه
کي وي، نو زما گرانې مورکۍ! زه هغې خواته یم، دا تا پر ما ډېر
غټ احسان وکړی، شپه مه راکوه زه به ولاړ سم، شپه به یو ځای ته
ورسوم خو دا زما کور و دانه دي هم دلته وي، خرڅه به درکړم زه به
یو ځای پیدا کړم، دا به هم تر هغو په پښوروانه شي بیا به راسم د
به بوزم، که ستا خوښه ده".

"زویه! خبري خو دي د خلقي راته معلومېږي، خلقي خون
یې چي داسي خبري کوي؟ خلقيان خو خدای نه مني، رسول نه مني
قرآن نه مني، د کفارو ملگري دي، چي کافرڅه وایي هغه کوي".
سرور کلیمه ورته تېره کړه او ورته یې وویل؛

"ادې خلقي کافر نه دی، خلقي تر هر چا ښه مسلمان دی
خلقي انسان دوسته دی، خلقي وطن دوسته دی، زه مسلمان یم
کافر نه یم. ادې ستا یې ډېر کور ودان چي زما دي ډېر خړه
وکړی، زما د کور وداني تر هغو خیال ساته چي تر څو زه رځ
دغه دوه زره افغانۍ درواخله هر ضرورت یې ورپوره کوه".

امين مسرور

"صدقه زويه! خلور زامن نور هم لرم، ته مي پنځم يې، بې غمه
نه چي هروخت راغلي تر هغو پوري به يې موږ ټول خدمت کوو".

سرور له ځان سره سوچ وکړی بل خو دي په کلي کي يو
نی نه شو پاته يوه گل مينه ده، د هوسۍ څخه خو دي زړه بې غمه
نو، بېرته د کلي په خوا درځه گل مينه به هم راولي. سرور بېرته د
کلي په خوا روان شو د ماښام لمونځ يې په شنه غره کي وکړی،
يمی شپه وه چي کلي ته راورسېدی، د شنو اوبو پر سريې موټر
مائیکل ودرولی پيټرول هم پکي کم و.

اول يې د دارو خان دروازه وروټکوله، د کلي ټول خلک په
ام کي وو چي دروازه به وټکېدله نو ټول به ووېرېدل چي خدايه
يا څه کيسه ده.

دارو خان په وام وام کي دروازې ته راغی ورېغ يې کړو چي؛
"څوک يې؟"

سرور په سوکه اواز ورته وويل چي؛

"سرور یم دروازه را خلاصه کړه".

دارو خان په ډېر قهر ورته وويل؛

"څنگه راغلي په تا پسي خو ټول گرځي، پنځه دقيقې

مخته ماته راغلو ټول کور يې تلاشي کړی، ته څه غواړي چي اجل

اخستی يې راغلي؟"

"زه اولاد ظالم را کښ کړم، گل مينه چېرې ده؟"

کافرہ

تاسو خو ملحدان ياست".
 "بس دا ټول درب کارونه دي، زه به دلته درته ودرېږم ته
 ورشه له کوره تېل راوړه په بيلر کي شته. او زه به گل مينه ه
 راوړينه کړم". سرور ورته وويل. دارو خان ولاړی سرور په انتظار
 پوره يو ساعت وروسته راغی. سرور ورته وويل
 "ولي خبر دومره وځنډېدې؟"
 "ولي خبر دومره وځنډېدې؟"

پوره يو ساعت ورو
 "ولي خبر دومره وځنډېدې؟"
 دارو خان ورته وويل؛ "كور يې ټول چور كړی ؤ يوشی هم
 ؤ، په بيلر كي دغه يو بوشكه ټپل پاته ؤ نور يې ټول وړي وو."
 "بس سمه ده د خدای رضا ده، زه او گل مينه ولاړو ده
 راته كوی، د كور پر ټولو مي سلامونه وايه كه ژوند ؤ ليندل به م
 سره وشي. هو.... ما او تا خو په خبرو شو، ما زېري هم پر درون
 كړی، نوی مېلمه هم كورته راغی، هوسی د شنه غره په اخر كي پ
 يوه كلي كي ده". سرور په غم كي هم ورته وځنډل.
 "مبارك مبارك، الله دي در نيك صالح كړي، وځنډل
 مبارك مبارك، خوشحالي به دي په غم در ځنډل"

"بس سمنه ده کور پر تولو مي سلامونه وايه که رو
راته کوئ، د کور پر تولو مي سلامونه وايه که رو
سره وشي. هو.... ما او تا خو په خبرو شو، ما زېري هم پر درون
کړی، نوی مېلمه هم کورته راغی، هوسی دشنه غره په اخر کې پ
يوه کلي کې ده". سرور په غم کې هم ورته وخنډل.
"مبارک مبارک، الله دي در نیک صالح کړي، وي
مبارک مبارک، خوشحالي به دي په غم در بد"

2021.01.27 08:38

کافره

امین مسرور

کړي، ډېر زيات قهرېدلي وو، او هان، دا زما د زوی امانت در سره
خوندي کړه، دا زموږ د کور عزت ده". دارو خان د گل میني په سر
لاس کښېښودى او سرور ته یې وویل.

"بالکل، گل مینه ستا د زوی متین وه او وي به، که خدای
وس را کړی نو به یې ښه پالنه وکړم چي ستا کور او کهول هم پر
جوړ شي". دارو ښه په خوشحالی رخصت وړکړی سرور هم د گل
میني لاس نیولی را روان شو د موټر سائیکل ټانکی ته یې تېل
واچول، په بوشکه کې چې خه پاته شو هغه یې پر موټر سائیکل
وترله، یو نیم ساعت یې په پښو مزل وکړی، بیا یې موټر سائیکل
چالان کړی د خپل منزل پر لور روان شو.

کافره

امين مسرور

د سهار د اذان وخت ؤ چي د شنه غره كلي ته راوړسېدی،
 سپين بيري د جومات پر لور روان وو. سرور هم د هغه کور دروازه
 وړوټکوله په کوم کور کي چي هوسی وه، له دغه کوره یونوی
 ځوان ورته راووتی، له جوړ پخېرو وروسته یې ورته وویل چي؛
 "زما نوم صادق دی، زما کوچنيان دلته دي". نوم یې
 قصداً غلط ورته واخستی، ولي سرور که چا پر رنګ نه ؤ لیدلی
 په نامه هر سړي پېژندی. دغه مي ماشومه لور ده، دا پروڼ چي موږ
 راتلو دا نه وه د ماما کره تللې وه، نو موري يې په تکليف وه، هغه ما
 روغتون ته راوړه خو دلته زیاته په تکليف شوه، بیا دلته پسي پاته
 شوه نو دغه انجلۍ مي بیا نن راوسته".
 "ښه ښه خدای دي راوله وروره! مېلمستون خونه لرو،
 البته اودس به دلته وکړې، ولاړ به شو جومات ته بیا به د کور
 انسانان راپورته شي، یوه خونه به درته خالي کړم ولي چي زموږ
 مور ستا ډېر صفت راته وکړی، انجلۍ به زه کورته بوزم، هغه به
 ویده شي". دا تنکي ځوان ورته وویل.
 سرور اودس وکړی مخ یې په خادر کي ټینگ پټ کړی،
 جومات ته ولاړی، په جومات کي هر چا ورته رد رد کتل چي ا

کافره

امين مسرور

څوک دی چي نه خو د ماخوستن و او اوس دا دی د سهار په
لمانځه کي موجود دی.

سرور مخ په دغه پټ کړی چي یو نه یو څوک مي ونه
پېژني، ولي چي سرور د کلي خان و، خامخا به چا پېژندی. لمونځ
و شو، سرور هم ژر راووتی خو خلگو په دا وجه هم نه پېژندی چي
سرور مخکي بیره او بریت دواړه خرئیل، خواوس یې بیره غټه وه
او بریت یې هم ول. له ځوان سره د کور په خوا را روان شو په مخه
ورته یو کس راغی، سلام دعا وروسته یې پوښتنه ځني وکړه چي؛
"غمیه! دا ځوان څوک دی له کوم ځایه راغلی دی؟" سرور
سرلاندې څړولی مخکي ته یې کتل او بڼه و هم اخستی و.
غمي ورته وویل؛

"نور یې زه هم نه پېژنم، خو یو سائل دی، کور ودانه
ورسره وه پروني راغلي، ناوخته شو بچیان یې روغتون ته بېول نو
د شپې راووتل، ناجوره شول او زموږ کره الله پاک ور جوړ کړل".
بس دغه یې ورته وویل ځني روان شو.

سرور ډېر هوښیار او ځیرک انسان و هغه جاسوس یې
وپېژندی چي تر څو پوري جاسوس جاسوسي کړې وه سرور هم
دستي غمي ته وویل؛

کافره

امين مسرور

"خوانه! ماته زما موټر سائيكل په لاس راكړه چې زه ولاړ شم دوه ماشومان مي نور هم پاته دي، زه به هغه هم راوړم نو بيا به موږ كورته ولاړ شو".

غمي ډېر ټينگار ورته وكړی چې چای وکړه خو سرور انكار انكار و، بس سرور روان شو مخته يو كلي ته ورغی، هلته يې د كوچنيوالي يو ملگری و چې عمر نومېدی. هغه ته يې وويل؛

"عمره! ټوله ځمکه را باندي سره ده، حيران يم چېرې ولاړ سم، اول مي هم ستا نيت كړی و خو دغه مسئله راپېښه شوه".

عمر ورته په خدا کي وويل؛

"دغه دي كور دی د دنيا يو انسان به نه شي په در خبر".

كورته يې دننه كړی چای يې وركړې، ښه گپه يې سره وكړه.

عمر ورته وويل؛

"سروره! رايخه چې د وربنداري پسې ولاړ شو هغه به راوړو".

سرور ورته وويل؛

"هغه هلته د شنه غره په كلي كي يو كور دی، نوريې نه

پېژنم خو سهار يو چا د غمي غمي په نامه ورته ويل، هم هلته ده".

"ښه غمی پېژنم هغه د ملا اسلم اكا زوی دی، بد خلگ دی

دي، ډېره عزت داره كورنۍ ده، پلاريې ډېر ښك انسان و، دروغ

در ولاړ شه چې ورشو او رايې وړو". عمر ورته وويل.

نره

امين مسرور

سرور او عمر دواړه سره روان شو سیدھا د غمي کره
 غلو. د غمي يې کور ودانی وکړو، عمر غمي ته وويل "دا زما
 نزدې قریب دی خو تا ډېر عزت ورکړی زه به ستا دغه ښېگڼه
 ل عمر نه کړم هېره" او غمي ورته وويل "عمره دا خودومره
 به نه ده یو مسلمان دی، پښتون دی که کافر و هم ما مرسته
 نځا ورسره کوله".

هوسی او گل مینه او هغه بل ماشوم يې د کور پخوا را روان
 ، ټول د عمر کورته راغلو، د عمر دوی مائینې وې، دواړي داسي
 پوپړ کي ورته ولاړي وې چي هوسی یو کار هم نه شو ځني کولای
 پر ماشوم يې مور نوم جبار کښېښودی، موري يې ويل چي؛ "د دغه
 رد راتگ سره يې پلار هم کورته راغی".

ښه د خوشحالی شپې او ورځي تېرېدې، سرور دومره
 مات خوشحاله و چي هلته په خپل کلي به هم دومره نه و
 شحاله. پوره دوی میاشتي يې دلته تېري کړې خو اخير دغه
 ي ته هم د اور لمبې راغلې. سرور چي د اور لمبې وليدلې له
 ي پوهان او د سر سړي ور کېدل، سرور عمر ته وويل؛
 "عمره! دلته نور اوسېدل له ځانه او له اولاد سره ظلم دی،
 لگ ټول خرڅ شول، د ځان په شر او په گټه نه پوهېږي، دا ټولي
 بسې ملت او وطن ته زیان دي، زه نور سر له سبا ځم"

کافره

امين مسرور

عمر ورته وويل؛ "سروره! ته پر کومه خواځي چي خو
مخته ځي هلته اور بل دي، زموږ کلي لاييا هم ښه دي که خومره
وطن دښمنان شته دومره بيا وطن دوسته هم شته، مه ځه يو خو
شپې وکړه، ورېنداره به هم ښه شي، خدای مهربانه دي حالات به
ښه سي".

"عمره! قربان دي سم، صدقه دي سم، ستا هرڅه زه پر
سترگو منم چي لس کاله دلته پروت يم په خاطر به دي نه شم پوه،
بس زه مي ډېر تنگ دي نور په دغه وطن کي ژوند نه غواړم، نه
کوم دا، د دغه وطن هرڅه کافر دي، جومات کافر دي، معلم کافر،
ښوونکي کافر، ښوونځي کافر، نو ژوند به څنگه وکړم، زه اولاد
نه خواروم.

"سروره! چي هرڅه وکړي دا دنيا پر سر واخلي خونن شپه
به دلته کوي، په قران قسم کوم که نن ولاړي. سبا دي په مخه ښه
چي پر هره خوا ځي". سرور مجبور شو پاته شو.

کافره

امين مسرور

په کومه شپه چي سرور د دارو خان له کوره سره د گل
ميني ولاړی نو ماسواي د دارو خان او د هغه د ښځي نور د سرور
په راتگ او بېرته تگ نه و خبر. د سرور د تگه وروسته کله چي
دارو خان کورته ولاړی نو يې کوروداني ځني وپوښتل چي؛
"آسړيه! د سروره به دي د هوسۍ حال کوی چي هغه
څنگه وه، د هغې خواړي هم دا شپې او ورځي وې."
"ښځي ما ځني وپوښتل. سرور ته خدای زوی ورکړی و
او هوسۍ خور هم ښه وه".

"شکر الله، چي هوسۍ په روغ صحت له دې ناجوړۍ
خلاصه شوه". د دارو خان ښځه خوشحاله شوه او هوسۍ ته يې
دعاوي شروع کړې.

"او ها، ما سرور ته دا هم وويل چي زموږ امانت به ښه
ساتي، د گل ميني مي ورته وويل".

"خومره ښه دي وکړل، ما هم په زړه کي و چي دا خبره به
دي کړې وي که يا؟"

متين چي د دارو خان دوولس کلن مشر زوی و او د ده په
نامه گل مينه وه. گل مينه چي کله پيدا شوه نو تر ټولو زيات دارو
خان ورباندي خوشحاله و، د سرور او دارو خان تر بورگلوې نه

کافره

امين مسرور

بلکې ورور گلوي وه. په ټول کلي کي د سرور هم خيال صرف
 داروخان ؤ. سرور خپله لور په ماشومتوب کي د متين په نامه کړه.
 له دې رشتې په دواړو کورو کي هيڅوک هم انکاري نه ؤل. هم دا
 قرابت داري وه چي دواړه کورونه يې سره نژدې کړي وو. بل د
 متين په مزغو کي هم شپږ کلنه گل مينه د دۀ ژوند ملگرې جوړه
 شوې وه. که څه هم متين په دې پا که رشته سم نه پوهېدې خو بيا هم
 پر دۀ گل مينه داسي گرانه وه چي هر وخت به يې د گل مينې سره
 لوبي کولې يا به ورسره ښوونځي ته کله تلې راتلې. د گل مينې به
 يې خيال ساتي چي داسي نه څوک يې ووهي. اوس هم چي گل
 مينه د پلار سره ولاړه نو متين ډېر وژړل او په ژړا ژړا يې مورت ته
 صرف دا يوه خبره کوله چي گل مينه دي نه ځي.

خو دا تگ د متين ژوند هم تباه کړی. د متين سره سره د
 متين د کورنۍ د پریشاني سوب هم جوړ شو. دا هغه تگ ؤ چي له
 متينه يې له انسان څخه ځناور جوړ کړو.

په کومه ورځ چې هغه کس چې نوم يې خبروؤ د غمي سره
روغبر کړی ؤ په هغه ورځ له رؤفه سره يې په بازار کي وليدل.
دواړه جاسوسان وو، دواړه د سرور او د هغو د ملگرو په تلاش
پسي سرگردانه وو.

"رؤف جانۀ! دوي مياشتي له مخه مي په کلي کي د غمي
په کور کي يو مېلمه وليدی، خوشک مي بېخي زيات د سرور پر
راغی، خو هغه سرور نه ؤ نوم يې صادق..."

رؤف چې دغه خبره واورېدلۀ يو دم يې د خبرو خبره ور
پرې کړه او ځني وې پوښتل؛

"څنگه سړی ؤ او چيشي يې پر سرؤ؟ غمی څوک دی څه
کاري يې دی؟"

"غمی زموږ د کلي دی، پلاري يې ډېر نیک سړی ؤ له بدو
ډېر لېري خلک دي ښه ستانه کورنۍ ده. او د هغه مېلمه پر سر
سپين او خرپکول ؤ، اوږده ږيره يې وه، بریت يې غټ غټ وو،
سترگي يې ډېرې وړې وې او گوټونه يې په پښو نری ځوان ؤ".
خبرو ورته وويل؛

"خداي دي غرق کړه دغه سرور دی، په والله که بل څوک
دی، ما ټوله دنيا پسي چن کړه، ما د هغه پر سر څومره وهل

کافره

امين مسرور

و خورل، ماته يې وويل چي دا تالار ورکړې ده دوهم واره يې اوس ماته ډېر لږ وخت راکړی ؤ چي په هر حال کي به يې په لاس راکوي، او ته خبيث ماته د دوي مياشتي وروسته حال راکوي، هله ژر کوه درځه چي حال ورکړو. هلته يې عکسونه هم پراته دي هغه به وگورې". رؤف و خبرو ته وويل او دواړو لکه لېوان ولاړ شول دا ولسوالي په خوا روان شو چي ور دننه شوله قومندان صاحب سره يې روغېر وکړی. قومندان ورته وويل؛

"ها رؤفگيه! خه زېری دي راوړی دی حال راکړه، خلور ورځي دي وشوې".

رؤف ورته وويل؛ "قومندان صاحب! لږ معلومات راته شوی دی چي د خبرو په کلي کي دی، ته د سرور عکس خبرو ته وربنکاره کړه چي دغه دی که نه، بيا به پسي ورشو".

قومندان عکس وربنکاره کړی خبرو ورته وويل؛ "صاحب هم دغه کافر ؤ، زموږ د کلي د غمي کره ؤ، بنځه يې مريضه وه، هله قومندان صاحب! موټر او يو څو کسان راکړه چي ولاړ نه شي سړی ډېر په وام کي ؤ".

رؤف او خبرو له وسله والو کسانو سره په روسي جپ کي سپاره شو، دومره په تېزي راغله چي کلي ته راوړسېده، خلگ ټول په وام کي شو چي خدای دي خبر کړي دا څه کيسه ده چي په اول ځل زموږ کلي ته دغه کسان راغلل، موټر د غمي د کور مخته

کافره

امین مسرور

ودرېدی، کسان را کښته شول، رؤف مخ ټینگ پټ کړی ؤ، نه خبر
نه بل څه، بس د غمي په کور ور دننه شول، نارې شوې، چيغې
شوې چي څه کیسه ده، نه غمی په کور کي شته، نه یې بل کوم
ورور. ټولي خوني یې تلاشي کړې هیڅ په لاس نه ورغلل.

غمی د کور په خوا را روان ؤ چي خدایه! خبر کړې دا څه
کیسه ده. چي څنگه را ورسېدی رؤف په پټ مخ ورته وویل؛ "ته
غمی یې؟" غمي وویل؛ "هو صاحبه! څه کیسه ده. خبر خودی؟"
"خبر مېرمنسته، د خبیث بچیه سرور چېرې دی؟" "کوم سرور؟"
"ښه کوم سرور؟ یو یو لټ ورکړئ، سرور به وپېژني".

غمي غریب ته یې دومره سخت وهل ورکړو چي بې هوشه
شو. بیا یې سړې اوبه پر توی کړې چي په هوش کي راغی بیا یې
ورته وویل؛ "سرور چېرې دی؟".

"صاحبه! زما خبر خو واورئ کوم سرور څوک ښیاست؟"
"ښه مطلب اسلام نه راوړې". بیا د کونداغو باران شو،
داسي وهل یې ورکړو چي بیا بې هوشه شو، خودغه وار بې هوشه
کېدل یې د ژوند اخيري وار شو، سترگي یې د تل دپاره پټي کړې
چي هر څو یې اوبه پر توی کړې خو غمی بیا نه شو غمی، د تل
دپاره ویده شو.

یو کس هغه بل ته وویل؛ "شاکره! دا خوتر وخت تېر شو،

کافره

امين مسرور

"بس کارمه په لره، اوس به د کور له زنانو پوښتنه وکړو چې سرور مو چېرې پټ کړی دی". شاګرپه جواب کي ورته وویل. شاګر د کور په غولي کي سره د نورو وسله والو ولاړنارې کړې چې؛ "دا سرور راوښیاست، دا مو چېرې پټ کړی دی؟ ټول کور در وړانو او په اوریې در سوځو". د کور وګرې په دانه دي خبر چې غمی له دنیا ولاړی، یوې زناني ورته را بڼغ کړو چې هغه ښځه او سړی خوبه نه ښیاست چې دوې میاشتي له مخه دلته راغلي وو".

شاګر ورته وویل؛ "هو هغه ښیو، هغوی خو په هم هغه دویمه ورځ شاه برات کلي له ولاړو، ګومان کوم د شاه برات کلي عمر پسي راغلی و د هغه کوچنیان یې هم ورسره بوتلو". "نو اول مو ولي نه راته ویل چې موږ مو دومره ستړي کړو، هلکه! خبرو دا عمر ته پېژنې که نه؟"

"هو صاحبه! خود یې پېژنم، هغه هم خلقي دی".

"درځئ چې د عمر کره پسي ورشو" شاګر دا خبره وکړه او روان شو. نور وسله وال هم ورسره د کوره ووتل او په موټر کي کښېنستل. موټر یې داسي راکاټه او روان کړی چې دوږه یې پوره لس منته وه. دلته د غمي موز چې راووتله چې غمی یې ولیدی تر ځله یې لویه چیغه وختله چې "زموږ خو مخ تور شو. غمی خویې راته

امين مسرور

کافره

مړ کړی". دلته ټول کور په غم او ماتم بدل شو، د غمي د واده شل ورځي شوي وې، ناوې بڼه یې پاته شوه.

چي کله رؤف او د هغه وسلا وال ملگري شاه برات کلي ته ورسېدل نو موټري يې په لار کي د جومات ترمخ ودرولی، دوی د مازديگر لمانځه ته کښته شو، لمونځ يې وکړی، رؤف او خېرو په پټو مخو لمونځونه وکړو چي څوک مو ونه پېژني. لږ چي مخته ولاړو عمر په مخه ورغی، بېلچه په وږه د کښت او کروندې راروان ؤ، موټري يې ورته ودرولی او ورته يې وويل؛ "چي راو خېره موټر ته". عمر ورته وويل؛ "خېر خودی".

شاکر ورته وويل؛ "راځه، کافر هم خېر يادوي؟" دا راته ووايه سرور چېري دی؟ سرور په لاس را کړه گني د ژوند څکه به راڅخه ونه کړي؟

"صاحبه! سرور خوله ما سره ؤ خونن سهار وختي ولاړی، ما بېخي ډېر ورته وويل خو نه پاته کېدی، برائي شپه مي په وچ زور په وکړه، قسم مي ورته وکړی، چي څنگه سهار شو ولاړی، نه مي دی ليدلی".

شاکر امر وکړی چي يو سم لت ورکړی، څنگه د يوه کافر حال نه وايي.

عمر ته يې داسي لت ورکړی چي په ډېرو کونداغوي يې ټول بدن ور تک شين کړی، دوی په خپل موټر کي سپاره شو عمر يې

امين مسرور

کافره

هم دلته پرېښووی، د کلي خلگ راغلل عمر يې په خولی کي
کورته راوړی، عمر ټوله شپه بې هوشه و، کور ودانو او د کور نور
وگړو يې تر سهاره بدن ور ټکوروی. د سهار د اذانو په وخت کي
په هوش کي راغی، لږ يې سترگي رڼي کړې، د عمر ورور اجمل د
صابر موټر راوستی سهار يې روغتون ته يووړی يو څه درمل يې
ورکړو، بېرته يې کورته راوړی، خو عمر بيا هغه عمر نه و، څو
ورځي ژوندی و پس له لسو ورځو يې د ژوند روان ساعت يې
ودرېدی، له ډېرو ارمانو سره د گور بندي شو، حالات ډېر سره
خراب شوي وو، يو ملا يې هم جنازه نه کوله، خو اخيريې صرف په
پنځو شپږو کسانو بغير د جنازې لمانځه په نيمه شپه کي خاورو ته
وسپاری، ټول کلی داسي په وام کي و چي له ډاره چا يوه خبره هم
نه شوای کولای، په کلي کي ډلي ډلي خلگ د کلاشنکوفو سره
گرځېدل، چي چا به ږيره کمه وه يا به يې ږيره کوچنۍ کړې وه هغه
به ډېر سخت وهل خوړل، چي چا به په جومات لمونځ نه وکړی دغه
سزا بيا نوره هم سخته وه.

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په يو وخت کي د بزگر
و کلي ته راوړسېدی، له لوبږي او تندي يې ډېر بد حال ؤ، هوسی
سرور ته وويل چي؛ "د گل ميني پلاره! نور مي توان نسه چي تگ
درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چي يو خه وخورو، خدای مهربان
دی په دغه کلي کي يو د الله دوست يا يو بشر دوسته انسان وي."
"بنځي ځمکه سره ټيکۍ ده، زه يوه بلا په سترگو وينم.
داسي نه وي چي پسات را جوړ شي، زه به يو دکان وگورم، تاسو په
دغه سایه کي ارام راته وکړئ، يوشی به راواخلم نو به مخته ولاړ
شو، دوه ساعته منزل پاته دی نور بل وطن ته رسېدلي يو".

"د گل ميني پلاره! داسي مه کوه نوره نه شم تلای، بدن
مي اجازه نه راکوي. نو ولي درسره راتلم، رب مهربانه دی، خدای
به څوک نه راولي". هوسی په ډېره ستړيا کي ورته وويل. بس سره
را روان شو چي په کلي راگه شو ډله خلک ولاړ دي. سرور هوسی
ته وويل چي؛ "هوسی ته دغه کورته وردننه شه، زه به د هغو خلکو
خوا ته ورسم". هوسی هم ډېره ستړې وه بس هغه کورته وردننه
شوه.

سرور هغو خلکو ته ورغی چي گوري يو بنائسته ځوان
پروت ؤ پر سرويشتل شوی ؤ، په دريشي کي ؤ او د دريشۍ پر

کافره

امين مسرور

سخي داد غم. - 03333935503

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په یو وخت کې د بزګر
و کلي ته راوړسېدی، له لوبږي او تندي یې ډېر بد حال ؤ، هوسی
سرور ته وویل چې؛ "د گل میني پلاره! نور مي توان نسه چي تګ
درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چي یو څه وخورو، خدای مهربان
دی په دغه کلي کې یو د الله دوست یا یو بشر دوسته انسان وي".
"بنځي ځمکه سره ټيکۍ ده، زه یوه بلا په سترگو وینم،
داسي نه وي چي پسات را جوړ شي، زه به یو دکان وگورم، تاسو په
دغه سایه کې آرام راته وکړئ، یو شی به راواخلم نو به مخته ولاړ
شو، دوه ساعته منزل پاته دی نور بل وطن ته رسېدلي یو".

"د گل میني پلاره! داسي مه کوه نوره نه شم تلای، بدن
مي اجازه نه را کوي. نو ولي درسره راتلم، رب مهربانه دی، خدای
به څوک نه را ولي". هوسی په ډېره ستړیا کې ورته وویل. بس سره
را روان شو چې په کلي راګډ شو ډله خلګ ولاړ دي. سرور هوسی
ته وویل چې؛ "هوسی ته دغه کورته وردننه شه، زه به د هغو خلګو
خوا ته ورسم". هوسی هم ډېره ستړې وه بس هغه کورته وردننه
شوه.

سرور هغو خلګو ته ورغی چې کوري یو بنائسته ځوان
پروت ؤ پر سرویشتل شوی ؤ، په دریشي کې ؤ او د دریشي پر

کافره

امین مسرور

بنی وږه یې د شهادت کلیمه لیکلې وه، سرور له یو سړي پوښتنه وکړه "په دغه ځوان څه شوي دي، دا چا وژلی؟" ځان یې ناخبره کړی، یو خیرن سپین بیری ورته وویل؛ "ښه شو دا څو کافرؤ مسلمانانو مردار کړی، عسکرو، ته یې نه وینې". د کلي خلگو ته یې امر وکړی چې په هغه شپله کي یې پټ کړی، هديرې ته چې یې یو نه شی، هسي په غاري یې چخ کړی دا مردار".

خلگو هم واخستی د شپلې پخوا یې یو وړی، ځوان یې پټ کړی، سرور ډېر زیات خفه شو، بېرته د دغه کور په خوا راغی، دروازه یې وروټکوله، یو ماشوم ورته راووتی، "ماما څوک غواړي؟" سرور ورته وویل؛ "مازديگر لمر لوېږي بچیه! لږ اوبه راکړه چې اودس وکړم". کوچنی ولاړی اوبه یې راوړې، سرور اودس وکړی، له ماشومه یې د جومات حال وکړی، د جومات پخوا روان شو، په جومات کي یې په جومات لمونځ وکړی، ټول جومات له خلگو ډک و.

له لمانځه وروسته یو تنکی ځوان ولاړ شو د اعوذ بالله او بسم الله وروسته یې یو کوچنی ایت د قرآن مجید تلاوت کړی. هغه هم غلط، بس خبري یې شروع کړې چې مسلمانانو وروڼو وطن ټول له کفارو ډک دی، د هغو کفارو سره مقابله په کار ده، موږ ته د ځان او مال تر ټولو زیات زیان داخلي کفارو را رسولی دی، ټول باید دا کوشش وکړي چې دا داخلي کفار نیست او نابود کړي، نه به په کورو

کافره

امين مسرور

کي پناه ورکوي او نه به يې له کوره باسي چي بلي خواته ولاړ شي. هر
 څه چي ورسره وي هغه مال غنيمت دی، هغه ځني جمع کوي او دوی
 بهي مرگه مه پرېږدي، د دغو مرگ روان دی، خبري يې له يوې بلي خوا
 کولې خواخوږد ما بنام د لمانځه وخت شو اذان وشو جومات وشو ټول
 خپلو کورونو ته ولاړو، سرور په جومات کي ناست ؤ چي د کلي ملک
 نوروز خان چي سرور پېژندی خو نوروز خان سرور نه پېژندی، سرور
 ته يې وويل؛ "وروره! مسافري يې له کومه راغلی يې؟" سرور ورته
 وويل؛ "محترمه له ذکر يازی راغلی يم، شيگو ته ځم، بچيان مي هم
 راسره دي. هغه په هغه کور کي دي". ملک ورته وويل؛ "د حکومت
 سپري خوبه نه يې؟ که د حکومت سپري يې اوس لار ته ووايه، زه به
 يوه لار در برابره کړم، د شپې سختي چاپې وي، بيا به موږ ته هم زيان
 ورسوي او خپله هم د گور اسير".

"نه محترمه! د حکومت سپري نه يم. کور ودانه مي د
 ذکر يازی ده او زه د شيگي يم، کور ته روان يم، کوچنيان مي د پلار
 کره تللي وو اوس يې کور ته بيايم، پرېدی بزگري کوم، ډېره مي
 تلوار ده چي کور ته ولاړ سم، چي بزگري مي له لاسه ونه وزي. خان
 صاحب! د وطن د خلکو کار دارنگه وي، انسان له خبر او شر نه
 پوښتي، بس ورته وايي ما د پنځو ورځو رخصتي درکړې وه، تا
 ولي يوه ورځ زياته وکړه، نو په دغه مي ډېره تلوار ده چي کور ته

کافره

امين مسرور

ولاڙ شم د بچيانو رزق مي له لاسه ونه وزي". سرور په بڼه معصومانه انداز ورته وويل.

"وروره! راځه زه مېلمستون لرم، د دغه کلي مشریم، ما دلته ټول خبر کړي دي چي له هري خوا مسافر راځي هغه به زما کره راځي".

پر لار سره روان دي ملک خبري ورته کوي، وروسته ملک ورته وويل؛ "مخ دي د بېخي شناخته دی، نې ولي داسي راته معلومېږي لکه ما چي ليدلی يې". سرور ورته وخنډل، "خان صاحب نوم خاوري مي نعمت دی، ليدلی دي نه يم، نه ما تر اوسه ته ليدلی يې، د يو بل شناخته خيال به دي پر راځي، کور مي په شيگو کي دی، که دي بزگر ليدلی يم خو نه شم ويلای". خبري رواني وې چي کور راوړسېدی. ملک ورته وويل؛ "کوچنيان دي په کوم کور کي دي ورشه هغه هم دلته راوله". سرور هم زر ورغی هوسی او گل مينه او هغه ماشوم يې له کوره را روان کړل، پر لاري يې ورته وويل چي "زما نوم نعمت دی او ستا د پلار کور په ذکر يازی کي دی او زموږ کور بيا په شيگو کي دی، دغه نومان په ياد لره". گل ميني ته يې وويل چي "ته به يوه خبره نه کوي که چا پوښتنه درڅخه وکړه ورته ووايه چي زما نومان نه دي زده". د خان کور راوړسېدی، د خان مېلمستون ته ولاړی، هوسی او گل مينه يې کور ته وردننه کړل، چي مېلمستون ته ورغی يونوی تنکی ځوان په درېشي کي ناست دی.

کافره

امين مسرور

خان ډېر په قهر ورته ږغېدی چې؛ "کافره! د کفارو ملګرتیا کوي؟" ځوان ورته وويل؛ "صاحبه! توبه مې ده ايسته. په دغه نن تسليم شوم، دغو کسانو ته هغو دلته راوستم، دغه وسله درواخله ماته يو جوړه کالي راکړه چې ولاړ سم، په درېشي کي مې خلګ وژني". خان په ډېر قهر ورته وويل؛ "ستا مرګ روا دی، وسله کښېږده، زېږه دی وباسه هغه د جهنم کندي ته يې ور وسپاره". ځوان ډېرې زارې او فرياد وکړل خو خان هم نه پوه کوي. د ځوان لاسونه يې شاته وروترل، لس منته وروسته زېږ راغی خان ته يې وويل؛ "د هغه کار مې وروکړی".

"ډېر ښه غازي زويه، ولاړشه کور ته ور ږغ کړه چې ډوډی راوړي". خان ورته وويل.

ډوډی راغله ټولو ډوډی وخوړه، د سرور ډېره زياته خوابده وه، يو څو ګولې يې وکړې خو هغه هم په زور، ځايونه ولوېدل د خوب وخت شو، ټولو لمونځونه وکړو، سرور له ځانه سره سوچ وکړی که دي اوس د تګ وويل خو د ستي شک کوي چې اول يې شپه کوله اوس يې ولي اراده بدله شوه او که دي نه وويل او دلته پاته شوي نو ډېر ظالمان خلګ دي، که د شپې چاپه راغله يا داسي نور کسان راغلو په هغو کي چا وپېژندلې خو بيا دي دلته هم خبر نشته، حيران دی چې څه وکړي. د سرور نيم قرآن مجيد په ياد زده ؤ، سريې پټه کړې قرآن مجيد يې شروع کړی، په دې ويلو

ره
امين مسرور

و کي پسي ويده شوی و، يو وخت ږغ وشو چي د سهار د
نځه وخت دی. سرور راپورته شو او دس او لمونځ يې وکړی.
ن ته يې وويل؛ "صاحبه! موږ به ولاړ شو چي پر وخت
سېږو". خان ورته وويل "داسي دي کله پرېږدم، ناسته وکړه بيا
په مخه ښه". سرور بيا پاته شو خفه شو چي دا په څه عذاب
ه شوم، خو خپر ناسته يې وکړه، بيا د لمر له څرک سره را روان
چي نيم ساعت منزل يې وکړی په لاره کي ورته يو ځنځير په مخه
لی. يو څو کسان ولاړ وو چي پټه مخونه، غټي غټي څوڼي او
ني خيړني ښيري يې وې.

ولاړو کسانو لاسونه ورکړل، سرور موټر سائيکل ورته
وی او يوه پرېغ کړه. "حماده! سرور دی، دا زه پېژنم، دا هغه
دی چي ټول خلک پسي گرځي. دا هغه ملحد دی، دا هغه يودی
، د اسلام سپکاوی کوي".

حماد امر وکړی چي "لاسونه يې تر شا وروترې لکه سپی
مي لت ورکړی". هېبت صاحب! مه مه چي دلته يې ونه وهې، دا ځای
هلونه دی، يو واريې تر امير صاحبه پوري ورسو و چي هغه کوم امر
ری بيا به هغه ورسره کوو". درېيم کس جرار صاحب ورته وويل. د
وريې لاسونه وروترېل، سترگي يې ورپټي کړې.

په يوه د ډبرو په خونه کي يې کښېناوی، هوسی ډبري
ری ورته وکړې خو بې معنا وې، يوه ورته وويل "تاسو په کومه

کافره

امين مسرور

خئي اوس چي هر موٽر راغي په هغه کي به مو سپاره کړم، پاته شر
 سرور دغه امر موږ ته شوی دی چي تحقیق ځني وشي، بېرته به
 کورته درشي، هغې خواته کښېنئ". هوسی له ژړاو ډېر په بد حال
 شوه. لس منټه وروسته یو موټر راغي هوسی او گل مینه یې موټر
 ته په ډېر زور وړپورته کړل. "استاده چي پر لاري دوی درځنځ
 کښته نه شي، تر خپل منزله پوري به یې رسوي". موټر حرکت
 وکړی چي دوه ساعت تگ یې وکړی نو یو داسي دښت راغي چي
 خالي ریگونه وو، ټول ډېر زیات تندي تنگ کړو، په لاره کي بیا
 یو څو کسان ولاړ وو، موټر یې ودرولی، په موټر کي یې ښه
 تلاشي وکړه، یو کس پر گل میني سترگي ولگېدلې، ډرائیور ته
 یې وویل "استاده! دا دي لورده که څه؟" ډرائیور ورته وویل؛
 "یا وروره دا مي هيڅ نه دي، دلاري پر پوسته یې دغه ښځه او دغه
 دوه ماشومان په لاس را کړل چي تر غني خان کلا یې ورسوه نور
 خبر نه یم". خالي سترگي یې ښکاره نور ټول مخ پټ دغه کس
 استاد ته وویل؛ "دغه ښځه او انجلۍ دلته را شپوه کړه". استاد
 ورته وویل؛ "نا امير صاحب دغه یې ماته را سپارلي دي، زه دوی
 تر هغه منزله رسوم، داسي نه شي کېدلای چي زه دوی دلته شپوه
 کړم".

"تر سينه به دي سل کارتوسه وباسم، زه څه درته وایم او
 ته څه وایې؟" د مشین گات یې پر کښ کړی، "ژر یې را کښته کړه"

کافره

امين مسرور

امير ځله پوچه وه ځکه يې پوچي خبري شروع کړې. ډرائيور هم وام واخستی دواړه يې له موټره کښته کړل، موټري يې خالي روان کړې، هوسۍ دومره بدې چيغې وهلې چي اسمان يې ټول په سر اخستی ؤ، امير صاحب ورته وويل؛ "خورکۍ! ژاړه مه، زه فېروز يم، زه ستا خپل قريب يم، ژاړه مه" مخ يې ورته ښکاره کړې، "ما خوته نه يې پېژندلې دغه انجلۍ مي وپېژندله، په دغه مي له موټره را کښته کړې، مازديگر سرور اکا هم راولم، اوس هغې پوستې ته ځم تاسو بېغمه شئ، هيڅ فکر مه کوئ. دولته! دا زموږ خپلوان دي. چای ورته پخې کړه، زه ورځم هغه زما اکا يې نيولی دی، هغه راولم". فېروز دا هوسۍ ته تسلي ورکړه او بيا يې دولت ته کوم چي نزدي ورسره ولاړ وسله وال ملگری ؤ وويل.

"هيڅ فکر مه کوه امير صاحب! ورشه". دولت ورته وويل. امير صاحب پر موټر سائيکل سپور شو دومره تېز ولاړی چي حد يې نه ؤ. څنگه چي هلته ور ورسېدی نو يې د قومندان صاحب سره د سلام او څه حال و احوال وروسته يې ورته وويل؛ "قومندان صاحب! ملک کا کا چېري دی؟"

قومندان؛ "کوم ملک؟ هلکه څه کوې چي دومره په تلوار راغلی يې، خبر خو دی؟"

"هو قومندان صاحب! هغه سرور زما تربور دلته مو هغه کښته کړی دی، کوچنيان مو يې په بل موټر کي له پردي سړي سره

کافره

امين مسرور

سپاره کړي وو، هغه هلته ما راوگرځول، سرور کا کا په لاس را کړه
زه یې راسره بیا یم. "دولت ورته وویل.

"هلکه دولته! دا وس ته څه وایې، دا یو مرتد ذلیل انسان
دی، دی کله مسلمان ؤ او موږ مخا به هم وچلوله چې سرور مو
نیولی دی، اوس به بیا څه ورته وایو؟"

"قومندان صاحب! چې هر څه کېږي زه یې راسره بیا یم، په
یو حال کې یې نه پرېږدم، د ملک کا کا نېکۍ چې زما د پلاره سره
یې کړي دي زما نه هېرېږي، خونن ماته الله پاک موقع په لاس
راکړه چې لږ مرسته یې وکړم، زما پلار یې هم دغه رنگه له مرغه
خلاص کړی. "فېروز ورته وویل.

"فېروز اخونده ستا خوښه ده خو د قومندان صاحب
جواب به بیا ته وایې، چې هر څه ووت به یې مخته درېږي. "امیر
ورته وویل.

"هو امیر صاحب! چې دا سړمي قلم کوي زه ولاړ یم
انکاري به نه سم."

"درځه" دا یې ورته وویل دواړه ولاړ شول.

د ملک کا کا سترگي یې ور خلاصې کړې، دواړه را روان
شول، ملک صاحب ورته ویل: "زما په موټر سائیکل کې تېل کم
دي، مخته به راو درېږي. "دولت له خپله موټر سائیکله تېل ورته
راو کښل. "ته ماته دومره خطر راکړه چې پر لاري مي څوک تنگ نه

کافره

امین مسرور

کړي، زه هم دا وطن پرېږدم، دلته زما ژوند تريخ دی. "سرور ورته وويل.

"يا ملک کاکا، خط نه درکوم تر ټولو ځايو دي زه تېروم، بيا درڅخه راځم، هو خبره دي سمه ده. دلته ژوند نور نه کېږي، ستا دښمنان ډېر دي. "فېروز او سرور پر لار مجلس سره کاوی خو اخير راوړسېدل. سرور، هوسی، گل مينه او ماشوم بيا پر موټر سائيکل سره سپاره شو، فېروز هم ورسره ملگری شو، تر ډېرو اوږدو او سختو ځنځيرونو راتېر شو، د خداي په امانې يې ځني واخسته، سرور د وطن خاوره مچ کړله، ويې ژړل، مخ پر لمر خاته را اروان شو پيسې هم ورسره نه وې، په يو بازار کې په يو کمزوري هوټل کې په شل افغانۍ په نهاره شپه سبا کړه.

سهار يې هوسی ته وويل چې "تاسي دلته په دا هوټل کې راته انتظار شئ، زه به دا موټر سائيکل خرڅ کړم يو څه خرڅ به برابر کړم چې د استوگنې يو ځای ونيسو نو به زه خپله مزدوري درته کوم د غم لړلي ژوند شپې به تېروو. "هوسی ورته وويل "سمه ده ورشه".

سرور په بازار کې په ۷۰۰۰ افغانۍ موټر سائيکل خرڅ کړی، راغی په هغه هوټل کې يې ډوډۍ وخوړله، د هوټل والا حقي يې ورکړی، له هوټله د باندې راووتی په پوښتنه پوښتنه يې اخير په ۲۰۰ افغانیو د کرایې ځای پيدا کړی. د کور د ضرورت شيان يې واخستل

کافره

امين مسرور

يو کوچنی کور يې جوړ کړی، پيسې ټولي خلاصي شوې، اوس د خوراک دپاره يې يوشی نشته، دباندې ولاړی ټوله ورځ يې تېره کړه. خو نه يې روزانه پيدا کړه نه بل څه. ټوله ورځ وږی نس وگرځېدی، ماښام کورته راغی، هوسۍ ناسته وه او گل مينه ویده وه. ماشوم بېخي زيات ژړل. سرور هوسۍ ته وويل "دا ماشوم ولي دومره سخت ژاړي څه وجه ده ناجوړه خو نه دی؟".

"يا ناجوړه نه دی وږی دی، بلا وهلي شيدې مي نشته، حيرانه يم څه وکړم او گل مينه خو په ژړا ژړا کي وږې پسي ویده شوه، ډوډۍ يې غوښته خو ما ورته وويل بابک به دي راسي اوس يې راوړي، په دغه خبرو کي پسي ویده شوه". هوسۍ ورته وويل. "څه خبر دی دا هم پر موږ يو امتحان دی دا هم در ب کارونه دي، خو هوسۍ په هر حال کي به شکر کاږو". سرور ورته وويل.

"د گل ميني پلاره! څه دي نه دي راوړي؟" هوسۍ ورته وويل. "يا گرانې يوشی مي نه دی راوړی، کار مي په يوه هوټل کي پيدا کړی خو له شرمه مي اوس نه ورته وويل چي زما بچيان وږي دي، هغه سړی ښه انسان ؤ راته يې ويل سبا راشه وختي ۵۰ کلداري د ورځي درکوم او د ماښام ډوډۍ به هم د کور درکوم". سرور ورته وويل دواړه په نهاره پرېوتل خو ماشوم ټوله شپه ژړل، سهار وختي سرور دباندې ووتی يو دکان خلاص ؤ هغه ته ورغی

کافره

امین مسرور

دکاندار ته یې سلام ورواچاوی، دروغبر وروسته یې ورته وویل؛ "وروره! ډېر مجبور یم بچیان مې له لوږې راته ژاړي، که یو څه پور راکړې ما بنام به یې درکړم، هغه کور مې دی اوس نوې کډه راغلی یم".

دکاندار ډېر په مکر ورته وویل؛ "ما خو پور بند کړی دی او ستا رنگه خلک ډېر راځي، دغه خبرې کوي هسي خلکو ته د هوکه ورکوي، ورځه وروره پر بل چانس ووهه".

له دکانداره سره نیو بل ځوان ولاړ و ډېر زیات خفه شو په سرورپسي یې بڼغ وکړی "دغه دلطف اکا په سرای کي چي پروت یې دغه یې؟" سرور ورته وویل "هو وروره! دغه یم".

"چیشي غواړې چي زه یې درته واخلم، که یې پخپله اخلي خودغه دوه سوه روپی درواخله چي خدای درکړې بیا یې راکړه". دکاندار ورته وویل "هلکه! ناصر د خه کوې، ولي پردي سړي ته روپی ورکوې، دا ته څه پېژنې، سبا به یې نه کړي در".

"غني اکا که یې راکړې که یې نه کړې را زه یې د انسانیت په خاطر ورکوم، برایی گرده شپه یې په کور کي ماشومانو ژړل، الله پاک به راڅخه ناراضه سي". ناصر په خبرو خبرو کي سرور ته روپی ورکړې، سرور د کور سودا او کولچه شیدې هر څه واخستل، ډېر په خوشحالی کور ته ولاړی.

کافره

امين مسرور

"هوسى! و هوسى! هوسى!" هوسى له خوايو حال نه
 و، چي کوته ته وردنه شو هوسى داسي به سده ويده پرته ده.
 سرور سودا ورته کښېښوله، هوسى يې په ډېره مينه راوينه کړه.
 ورته يې وويل؛ "زه هم هوټل ته دغه شيان دي کوچنيان ښه ماره
 کړه، بيا که ژوند و زه ماخوستن راخم يوڅو د خوراک به راوړم."
 سرور تر دروازې ووتی، هوسى دروازه پسي بنده کړه.

سرور د هوټل په کار اخته شو، سهار تلې ماښام به راتلې،
 د ژوند سلسله يې ښه روانه شوه. ورځي شپې داسي پر تېرېدلې
 لکه يو خوب. د مسافري د ژوند ديارلس پسرلي پر تېر شو، يو
 وخت داسي هم رالې چې د سرور زوی چې نوم يې جبار و زلمی
 شو، سرور ښه تعليم په وکړی، گل مينه هم چته پېغله شوه، دومره
 ښائسته وه چې هر چا به وليدله پر مټين به شو. د صحرا ژوند و،
 غټو غټو هلکانو وظيفې (خيري) ټولولې، يو طالب چې د سرور
 کورته وردننه شو پر گل مينه يې سترگي ولگېدې، ډېر زيات پر
 مټين شو، د سرای په منځ کې تر ډېرو حيران ورته ولاړ و، گل ميني
 وظيفه ورکړه بيا هم نه تلې، تر ډېره ولاړ و. اخير هوسۍ ډېر په قهر
 ورته وويل چې "ورځه له ننه وروسته چې کورته دننه رانه شې، که
 راغلې بې عزته کوم دي او د گل ميني پلار درباندي خبروم". خو
 طالب ډېر سپين سترگي و چې تلې نو يې ورته وويل "زه هر کورته
 دننه ورننوزم او تاسو بيا څوک ياست چې پر ما پابندي لگوي. د
 چا پلار هم ما نه شي بندولای. گورو به يې چې سبا زه راتم که
 نه". طالب د دې خبرې سره تر دروازه ووتی.

سرور چې کورته راغی هوسۍ ټوله کيسه ورته وکړه چې "د
 جومات ملا ته ووايه چې دا طالب لوی سړی دی دا ولي د خلکو کورو

کافره

امين مسرور

ته دتنه ورځي، دغه ته ووايه چي په دروازه کي دي پځ کوي او دتنه دي
نه راځي په کور کي څوک نه وي يوه زه بله گل مينه".

"سمه ده زه ماخوستن مولوي صاحب ته کورته ورځم، بڼه
جبار لانه دی راغلی؟" سرور ورته وويل.

"يا تر اوسه نه دی راغلی، دغه دی راغلی عمر يې ډېر
دی، الله پاک دي دواړو ته ډېر عمر ورکړي". هوسۍ په خدا
وويل. جبار هم دغه و چي کورته راننوتی.

"ډوډی راواخلي جبار هم راغی، څه دي پځ کړي دي؟"
سرور ځني وپوښتل.

"د غوايي بنوروا مي پځ کړې ده، گل ميني زويه! ژريې
راواخله پلار او ورور دي وږي دي". هوسۍ د جواب سره گل
ميني ته امر وکړی.

"سمه ده رااخله يې". گل ميني هم له اشپز خانې جواب ورکړو.
ډوډی راغله ټولو ډوډی وخورله، جبار او گل مينه مور
يې ويده شو، سرور د ملا د کور پر لور روان شو. دروازه يې ور
وتکوله. هغه طالب ورته راووتی، "آ حاجي صاحب! څوک
غواړي؟" طالب ځني وپوښتل.

"زه حاجي نه يم او نه ماته حاجي صاحب وايه، يو څه ادب
زده کړه. له مولوي صاحب سره مي کار دی". سرور ورته وويل.

کافره

أَمِينُ مَسْرُور

"هغه ويده دی، نیمه شپه ده، هغه سهار جماعت ورکوي،
دا وخت خو هغه کسان گرځي چي نه خدای پېژني او نه رسول".
طالب ورته وويل.

"دا اوس ته څه گلې وډي وايي، زه خدای او رسول نه
پېژنم؟" سرور ورته په قهر شو.

"ورځه ماته ډېري لاري مه رابښه، اوس دا وخت د
نصیحت کولو نه دی". طالب ورته وويل.

سرور بېرته د کور په خوا روان شو، پر لاره يې ډېر
سوچونه وهل، چي یو وار بېرته در وگرځه چي تا دا خبره ولي نه
ورته وکړه چي بله ورځ زموږ کره وظیفې ته مه راځه، که راځي نو
بيا په دروازه کي درېږه. بېرته يې د ځان سره وويل چي دا په پردو
ټوکولو شوی دی، بيا به داسي خبره درته وکړي چي د ځلي
خوند به دي پر خراب شي. پرېژده يې. کور ته رادننه شو، په سوچو
سوچو کي پسي ويده شو، سهار وختي بيا کار ته ولاړی.

ماښام چي کور ته راغی نو هوسی ورته وويل چي؛ "ته
هغه ملا ته ورغلې که نه، هغه طالب خونن بيا کور ته دننه راغی،
نن يې تر پروڼ لا بد حال جوړ کړی ؤ. داسي بدي بدي خبري يې
کولې چي په یو شي نه ؤ بند". سرور ته ډېر قهر ورغی، هوسی ته
يې وويل چي؛ "تاسو ډوډی یو وار مه رااخلئ زه ورځم چي دا
څنگه د بې ننگه زوی دی چي یوه خبره نه مني". سرور ورغی، د

کافره

امين مسرور

ملا د کور دروازه يې وروته کوله، بيا هغه طالب راووتی، سرور ورته وويل؛ "طالبه! ته وظيفې ټولوي؟"

"هو زه يې ټولوم". طالب په جواب کي ورته وويل.

"که يې ته ټولوي نو بيا د خلکو کورونو ته ځله ورننوزي؟ ته شرم نه لري، حيانه لري چي لوی ځوان يې په کور کي له بنځو سره بد چلن هم کوي، بله ورځ چي زموږ کره رانه شي، زه وظيفه نه درکوم". سرور په غصه کي ورته وويل.

"ډېري خبري مه کوه، دلته ته نوی قانون مه جوړوه، زه هر کورته ورځم، دننه دباندې والانه يم، چي وظيفه نه راکوي نو بيا به څنگه وي؟ بيا به سبا کډه باروي چي بيا دي په دا کلي کي نه ووينم. موږ ته ټول کلي په درنه سترگه گوري" طالب ورته وويل.

"هلکه صديقه د چا سره دي رغ دی؟" ملا پرېغ کړو.

"بابا دا هغه خلقي دی چي له قرانه او اسلامه له نفرته ماته وايي چي بل وار به زموږ کره وظيفې ته نه راځي". طالب د مکر په ژبا کي ورته وويل.

"ولي وروره! دا ټول کلي وظيفې راکوي او ته يې بيا ولي نه راکوي، وجه څه ده؟" مولوي صاحب ځني وپوښتل.

"مولوي صاحب! زه ولي وظيفه نه درکوم په دواړو سترگو به يې درکوم، زه دغه نه واييم يو وار پرون زموږ کره دننه راغلی ؤ، بد اخلاقي يې کړې وه، نن بيا راغلی ؤ، زه ورته واييم

کافره

امين مسرور

دنده مه رايه، که چپري دننه راځي بيا زه وظيفه نه درکوم، دی راته وایي دننه خامخادرخم". سرور ورته وویل.

وروره! موږ ته ټول کلی په درنه سترگي گوري، نه څوک له موږ ستر کوي نه موږ د چا په دروازه کي درېږو، که دي دغه رنگه نه وي خوبه سبا چي دي په کلي کي ونه وينم، ورځه پر دغه خبره تر سهاره سوچ وکړه، نه لمونځ نه اودس نه جومات، ته هم ځان ته مسلمان وایي، دا رنگه مسلمان وي، مسلمان بیره خیري". مولوي له ځان سره بونډی. سرور ځني ولاړی کورته.

هوسی ورته وویل؛ "د گل ميني پلاره! خبر خوبه وي، ولي دومره خفه یې پر مخ دي بېخي زیات خفگان دی څه کیسه ده، ملا خوبه څه نه وي درته ویلي؟"

"یا څې نه دي راته ویلي، جبار راغلی دی که نه؟" سرور ورته وویل.

"هو راغلی دی، ډوډی تیاره ده، ماته دي د خبري جواب نه کړی را، بڼه ملا څه درته وویل؟" هوسی ځني وپوښتل.

"ملا؟ توبه د ملا به څه درته ووايم، ملا جواب را کړی چي یا به زما زوی دننه درځي یا به سبا کډه باروي. نوره دي خوبه ده، داسي بد اخلاقه انسان ؤ". سرور ورته وویل. ډوډی وخورل شوه، ټول پرېوتل، سرور په سوچو سوچو کي ویده شوی ؤ، سهار ډېر وختي دروازه وټکېده. چي سرور ورغی نو چي وکتل لطیف

کافره

امین مسرور

اکا د سرای مالک او د کلي ټول خلگ ولاړ وو. سرور له ټولو سره
روغېړ وکړی، لطیف اول ورته گویان شو چې "نن مکان خالي کړه
چي تر غرمې دي دلته ونه وینم، یو خو نه لمونځ کوي او بل خیرات
هم نه ورکوي، ستا د بې ديني په وجه به زموږ د ټولو غاړي بندي
وي او برایي ما بنام دي له ملا صاحب سره جنجال کړی و او س دي
یو څه روپی پيدا کړې سترگي دي وکړې، سبا به بله نخره کوي".
سرور ورته وویل "لطیف اکا ما صرف دغه ورته وویل چې
هلک دي کورته دننه نه راځي، خو هغه سپکي سپوري راته وکړې".

"بس بس، ډېري خبري مه کوه، بس کور خالي کړه کله بار
کړه نور د دلیلو ضرورت نشته". ټول کلیوال ورته غصه وو. لطیف
اکا خبري کولې پسي روان شو.

سرور کورته راغې هوسی پوښتنه ځني وکړه "د گل ميني
پلاره! څوک و؟"

"نوبه څوک وو، کلیوال وو او لطیف اکا ویل نن تر غرمې
کور خالي کړه، له کلي بار شه". سرور ورته وویل.

"څه خبره نه ده، الله یو روزی یې ډېري. هسي یې خالي
کړه ولي دومره ورته پرېشانه یې، ورک دي شي دا بې ضميره او
بې ننگه خلگ چې دومره جا هله دي". هوسی ډېر په لوی زړه
ورته وویل.

کافره

امين مسرور

"بس غوتي وتره زه يو موټر گورم، نو به كډه كي بار كړو او جبار ته وايه چي نن مكتب ته مه خه". سرور د باندي ووتی موټر يې راوستی كډه يې بار كړه، سيخ د ژرې په خوا روان شو، مازديگر ژرې ته ورسېدل، هلته يې يوه كنډواله سراي پيدا كړی، كرايه يې نه وه، وايې ږول پكي. شپه يې په شنه مخكي تېره كړه، سهار سرور د ژرې يو كوچني بازار ته ولاړی، هلته يې يو كوچنی دكان په كرايه ونيولی، په هغه كي يې يو كوچنی د چای هوټل راوايستلی، د هوټل ټول ضروريات يې پوره كړو، دلته د ژرې په بازار كي يې يو د كراي كور ونيولی، كډه يې هم را بار كړه. جبار يې له خان سره په هوټل كي كړی، د ژوند چاري يې ښې رواني وې.

کافره

امين سرور

بله ورځ چي ما بنام سرور کورته ورغی هوسی ورته وويل
چي "نن کورته داسي بنځي راغلي وې ترډېره ناستي وې، دگل
ميني پوښتنه يې وکړه چي دا مي څه ده ما ورته وويل لور مي ده
بيا يې راته وويل پېغله ده ما ورته وويل هو نوريې څه نه دي ويلي
ولاړې".

"څنگه بنځي وې تا پوښتنه نه ځني وکړه چي له کومه
راغلي ياست". سرور ورته وويل.

"يا پوښتنه مي نه ځني وکړه". هوسی په خندا ورته
وويل. "دا رنگه ناولده خلک کورته مه راپرېږده هسي يو فساد به
جوړ شي، دلته حال نه دی معلوم". سرور ورته وويل.

ټولو په يوه ستر خوان ډوډۍ سره وخوره بيا ټولو دمړو
چم وکړی، سهار وختي سرور له لمانځه هوټل ته روان شو، هوسی
ته يې وويل "جبار ته وايه چي بيا ژر راشي، هلته رش وي زه او
نېک نه شو پسي رسېدلای".

"سمه ده په مخه دي بڼه زه به يې ژر درپسي درولېږم"
هوسی ورته وويل. د سرور هوټل داسي مشهور شو چي په دا ټول
علاقه کي داسي هوټل نه ؤ. غرمه څلور کسان هوټل ته راغلل،
سرور ته يې ډوډۍ اړه ورکړی، سرور ډوډۍ ورته راوپه، دوی

کافره

امین مسرور

چي وخورله سرور ته يې روپۍ ورکړې او ورته يې وويل "سرور
 دي نوم دی د بازار تر شادي کور دی" سرور ورته وويل "يا نوم
 مي معروف دی، کور مي هغه کور دی دلته ټول خلگه معروف
 راته وايي، تاسو نوم غلط اخلي". بڼه معروفه بخښنه کوه موږ په
 نامه کي غلط سوي يو". چېته په کومه ورځ کوي داسي لږ کار
 مو درسره دی کورته درځو". په هغو کي يو کس ورته وويل.

هاهاها ځوانه! يو وار خود ځان پېژندگلوي مو راته وکړه چي
 نومان مو څه دي، کور مو چېري دی او کار مو څه کار دی نو چي سره
 وپېژنو بيا به خبره مخته بيا يو". سرور په خدا ورته وويل.

"معروف اکا زما نوم نعمت دی، دغه ځوان قدرت دی او
 دغه بل سپين بيري مي اکا صبور دی، کور مو ستاسو د کور له
 څنگه دی، خو کار د هوټل نه دی چي کور سره کښېنو بيا به
 ووايو". يو ځوان چي تر بیره يې بېرته غټ وو اوږده لمنه، خیرن
 پاچ يې ترلی و ورته يې وويل.

"بيا دغه پيسې بېرته واخلي، تاسو زما همسايه گان
 ياست، مانۀ ياست پېژندلي". سرور ورته وويل.

"يا يا يا معروفه! قسم دی که دا واخلو، دا ستا حق دی دا
 خو کور نه دی، دا هوټل دی". بل ځوان ورته وويل.

"زه خو د ورځي نه يم خلاص، يانن ما خوستن راشي
 ډوډی به هم له ما سره وخورئ". سرور ورته وويل. "سمه ده،

کافره

امين مسرور

درځو، خوبنه مې ده" درې سره ځيني روان شو ماخوستن چي
سرور کورته ولاړی هوسی ته يې وويل هوسی نن داسي درې
کسان راغلو ټوله کيسه يې ورته وکړه. هوسی ورته وويل "دابه د
هغو بنځو د کور سړي وي نو تا څه ورته وويل؟"

"ما څه نه دي ورته ويلي، ما ورته وويل چي د ورځي نه يم
خلاص، د شپې بيا راشئ نو اوس راځي، دغه غوښي او وريځي
مې راوړي، دغه پاڅه کړه.

د شپې بڼه ناوخته پنځه کسان د سرور کورته راغلل،
سروري يې هم بڼه عزت وکړی. بڼه ډوډۍ يې ورته کړې وه، مېلمانه
ډېر زيات خوشحاله ناست وو، د پښتنو دا دستور دی چي له
ډوډۍ بعد دوه رنگه چای راځي شنبې او توري، سم دستي چای هم
راغلي، پر چای دستي خبره ياده شوه، د نعمت اکا صبور چي د
ټولي کورنۍ مشر و په خبرو خبرو کي پر خپله خبره راغی، سرور
ته يې وويل چي "معروفه روره! موږ راغلي يو. زما وراره نعمت
چي سهار له ما سره ستا هوټل ته راغی هغه ځوان بڼه تعليم يافته
دی، دغه ستا لور غواړو نو ستا څنگه خوبنه ده؟"

"هاهاها، زما خوبنه به وي يا به نه وي خو په دغه به
مشوره وکړمه، زما له بچي سره او زما له قريبانو سره، دوستي د
زرو کلونو لاره ده، د يوې ورځي کار نه دی. دا خبره خو سهار هم
تاسو راته کولای شوای، بيا به نن موږ مجلس کور پر کړی وای او

کافره

امین مسرور

بله ورځ به تاسو کورته راغلي واست بيا به مو بحث پرکړی و".
سرور ورته وويل.

"خو موږ ته مناسبه نه وه، په دغه مو په هوټل کي نه شوای
درته ويلای". صبور اکا ډېر په خندا خندا ورته وويل.

"يا څه خبره نه ده. دلور او د زوی پر ما يو فرق نشته،
څنگه چي زوی ته کوم شی خوبنوم هغه لور ته هم خوبنوم، خو ما
له لور سره يو ظلم وکړی چي په هغې مي تعليم نه وکړی، دا به زما
تر ډېره وخته پر زړه يو داغ وي". سرور ورته وويل
"او هغه بله ورځ چي ښځي راغلي وې هغه هم ستاسو د

کور ووي؟

"هو هغه زموږ د کورو وې". صبور ورته وويل

ښه تر ډېره په مجلس سره اخته وو اخري دوولس بجې
شوې، صبور ورته وويل "موږ څو ستاسو يې کور ودان ښاد او
اباد اوسئ چي موږ ته مو دومره عزت راکړی، که رب ته منظوره
وه بيا به حال ستاسو له لوري وي، د خدای په امان". مېلمانه
رخصت شول سرور کورته ولاړی، هوسۍ پوښتنه ځني وکړه "د
گل ميني پلاره! دا څوک وو او څنگه راغلي وو؟"

هوسۍ! دا هغه ورځ چي ښځي راغلي وې د هغو خلک
ول، د گل ميني رشتې ته راغلي وو". سرور ورته وويل

کافره

امين مسرور

"نو تا څه ورته وويل؟ گل مينه خو تا د متين په نامه
کړې وه، که سبا دارو خان لالا خبر شو يا يې گل مينه وغوښته نو
بيا به څه کوي؟"

هوسی! گوره ما ستا بې مشورې يو کار نه دی کړی، نه
يې کوم، ما غزه خو مي خراب نه دي چي پردو ته به يې ورکوم". ما
گل مينه په کوچنيوالي لا د دارو خان و زوی متين ته ورکړې وه او
دا به د هغه په نامه وي. که خدای ته منظوره وه زه د دارو خان سره
په يوه نه يوه طريقه تماس نيسم چي راسي دا خپل امانت په ښه
عزت يوسي". سرور ورته وويل. د هوسی هم زړه بېغمه شو او
ولاړه کوټي ته ننوته. گل مينه په اشپزخانه کي ولاړه دا خبري
واورېدې. حيرانه شوه چي دا خبره ماته موريا پلار ځله نه ده
کړې، ولي يې له ما دا خبره پټه ساتلې وه؟

خير شپه تېره شوه، سهار سرور هوټل ته ولاړی، په خپل کار
باندي مصروفه شو خلکو ته يو حال نه کړی ور. په دا کي ډېري
ورځي تېري شوې، نعمت د گل ميني په عشق کي لېونی ؤ، هره ورځ
يې د کور مخته په دا هيله تېرېدی چي گل مينه به ووينم، د ميني
اظهار ورته وکړم، خو گل مينه تر کور دباندې نه راوتله، نه د گل
ميني د ټکري پلو تر اوسه چا ليدلی ؤ. هره ورځ به هوټل ته ورتلی له
سروره سره يې ښه شناخت شو چي هوټل ته به هر څوک د نعمت

کافره

امين مسرور

شناخته راغی د هغه پیسې به نعمت ورکولې، له سروره هېر شوي وو چي دا هغه ځوان دی. د نعمت مینه یک طرفه وه.

نعمت بله ورځ خپل اکا صبور ته وویل چي "هغه هوټل والا څو نه دیا جواب درکړی نه د هو؟ یو وار خو ورشه ورته ووايه چي موږ ستاسو په انتظار یو خو یوه خبره درته کوم اکا، په خلاصو غوږو یې واوړه، زما پلار مړ دی، ستا ورور شکور او دوې خوښدي لرم، یوازي سریم بل څوک لرم هم نه، چي په هر صورت وي زه دغه انجلی کوم یا به سر خورم یا به یې د ځان کوم، نوره ستاسو خوښه ده اوس مي غاړي درته خلاصي کړې، سبا دي بیا یوه کیله هم نه منم" نعمت ورته وویل.

"سمه ده بچیو ورځم اوس د ستي ورځم". صبور روان شو د سرور هوټل ته مازدیگری دی ورغی، ښه روغبړ یې ورسره وکړی، سرور چای ورکړې، صبور ورته وویل چي "معروفه! موږ خو ستاسو په انتظار یو، ډېري شپې او ورځي وشوې، ستاسو له خوا یو حال نشته، خپر خودی؟".

"په ډېره بڅښنه سره ما خو حال نه کړی در، هره ورځ مي په زړه کي وې خو دا د هوټل داسي کار دی چي انسان د ژوند یو کار ته نه وي ځني خلاص، نو خبر نه وم د انجلی مور راته وویل چي دا څو ما په کوچنیوالي لا خپل د ورور زوی ته ورکړې ده، هغه خپل

کافره

امين مسرور

لور زما زوی ته را کړې ده، په روان سپرلي کي يې واده دی.
سرور ورته وويل.

"دا اوس ته څه گډي وډي وايي، زموږ د کور بڼځو پوښتنه
ځني کړې وه، ستا کور ودانی ورته ويلي وو چي يانه موده ورکړې او ته
بيا څه وايي، خو صفا جواب را کړه، خبره تر غاښ او تر ژبه مه لاندي
کوه". صبور ورته وويل. نعمت هم د هوټل په کونچ کي ناست و له ډېري
غصې شين او سور کېدی، په زړه کي وايي چي پر دنيا يې انسان ته نه
ورايه کوم تا کوم سوچ کړی دی.

صبور ډېر په خسم ځني راووتی، تر شا نعمت هم پسې
راووتی، پر لار نعمت ورته وويل "زه د شپې کورته ورځم په زور
يې ځني وړم، په يو حال کي يې نه پرېږدم".

"هلکه! ته څنگه انسان يې دا څه بابولالي وايي د مړو
بڼځي چا تبنتولي دي، په بدو مو اخته کوي، ته بل ځای راوښيه،
تر دې بنائسته، چي په هر څو وي زه يې درته کوم، خود دغه خلکو
لاس واخله". دواړه د کور په خوا روان وو، صبور پر لاري نعمت ته
زاری کولې خو نعمت په هغه خړه سپور و يوه خبره يې نه منله.

اوس نعمت د ماښام په انتظار و چي کله به شپه شي خبر
اخر هغه وخت هم راغی چي شپه شوه. نعمت د گل ميني، ميني
داسي لېونی کړی و چي نه يې د چا خبره اورېدله او نه يې څوک له
ځان سره ملگری کاوی. ډوډی يې وخوړله، يو خنجر ورسره و

کافره

امين مسرور

دباندي راووتی د مسجد شاته خوانان ناست وو، له هغو سره پر مجلس اخته شو، اخريو يو کورته تلی، خو نعمت د مسجد شاته د محراب له څنگه يوازي پاته شو، شپه بڼه پخه شوه، نعمت له خانه سره وويل چي "اوس خو ټول خلک ويده دي او معروف خو ستړی هم وي، نو بڼه چي يې را کښېنوي ما به گل مينه تر علاقتېره کړې وي". نعمت په نوي خوانۍ کي ؤ او بڼه پياوړی ؤ چي يو چا يې هم مقابلې نه شوای کولای او د سرور توپنچه عادت گرځېدلې وه چي د شپې او د ورځي به ورسره وه، بس په څه به تيار ؤ خالي ماشه به يې غوښته چي وخت پوره شي بس بيا به خامخايوه بهانه جوړېږي. سرور په دغه ساعت د جواب چای دپاره دباندي ؤ، په توره شپه کي د چپ لاس دېوال خواته رگيې وهی او نعمت په بڼي لاس پر دېوال سر راپورته کړی، نعمت سرور نه ليدی او سرور بيا نعمت وليدی چي دومره په کراره تر دېواله راواوښتی، پوره اراده يې کړې وه چي ټول به مړه کړي، بيا به گل مينه د مټو په زور وړي. سوکه سوکه په واره قدم را روان ؤ، سرور هم توپنچه تياره کړه سم يې ځان ورته برابر کړی چي نعمت بڼه ورته رانزدې شو سرور درې ټکه پروکړو، نعمت ولوېدی، هوسۍ په منډه راغله، سرور چي گوري چي يو خوان په وينو کي اخري سلگۍ وهی، سرور په ژوند قتل نه ؤ کړی، ډېر وار خطا شو، هوسۍ ته يې وويل چي "درب دپاره ځان تيار کړئ جبار او گل مينه راپورته کړه مړی مي وکړی،

کافره

امین مسرور

دا هغه ځوان دی چې گل مینه یې غوښته، یو شی مه رااخله، خالي
گل مینه، جبار او هغه صندوق روپی راواخله چې څو، سهار ته یو
هم ولاکه د ژوند څکه وکړو، هله زرکوه". هوسی ژر ژر گل مینه او
جبار راپورته کړل، په دوهم ځل یې تیار کور پرې ښووی، مخ پر
لوري د خپل وطن پخوا روان شو، په پیاده تړدېرو غرو راواوښتل
خو اندازه یې نه ورکوله چې چېرې روان دي. د سهار سپېدې
وچاودلې، په مخه یو کلی ورغی، شپانه د کلي پسونه سره
راتولول، دوی په یوه شېله کې پټ شول، چې شپانه ولاړی بیا یې
حرکت وکړی، په لار کې یو ټکټر پسي راغی په هغه ټکټر کې
زاسپاره شول، ما پښین قضا د نورنگ کلي ته راوړسېدل لوږه او
تنده یې بېخي زیاته وه. هوسی او گل مینه یو کور ته وردننه شول،
سرور او جبار دباندې ودرېدل، له کوره یو اتیا کلن سپین بېری
راووتی، روغې یې ورسره وکړی، د مهمان خانې دروازه یې ورته
خلاصه کړه، له چای سره یې ډوډی ورته راوړه، لږمه یې وکړه،
بیا سپین بېری ته یې وویل "دلته که یو موټر پیدا شي نو به ښه
کرایه ورکړو، موږ دي تر خپل منزله ورسوي". سرور ورته وویل.
سپین بېری په غوږو سم نه اوريدل، جبار پلار ته وویل "بابا
په غوږو سم نه اوري، لږ په زوره ورته ووايه". سرور دا واره ښه ډېر
په زوره ورته وویل. "اوس خو موټر نسه که بیا هم پیدا شي ډېری
روپی درڅخه غواړي، په لار کې ځنځیرونه او مائونونه دي اوس مه

کافره

امين مسرور

ئى شپه و كړى سهار به وختي ولاړ شى " سپين بيري ورته وويل.
 "بابكه چي تر خپل خاي پوري خان ورسو و دا به بڼه وي، روپى لرم
 وركوم يې، تاسو ته نور تكليف نه دركوم". سپين بيري كورته وروغ
 كړو "خانداده و خانداده." خانداد چي راغى ورته يې وويل "ته
 ورشه كه زين الله په كور كي و ورته وايه چي راسي".

"سمه ده نيكه بابا وربه سم" خانداد زين الله استاد
 راوستى، د سرور او جبار سره يې روغې و كړى، سرور ورته وويل
 "استاده! تر پاتوزو پوري خو غواړې چي موږ ورسه يې".

"تر پاتوزو خو ډېره لار ده، كه سهار ته ورسېدو او بل په
 لار كي ډېر خطر دى، غله هم شته او د دوى حكومت هم دى چي هر
 يو مو راوگرځوي تكليف راكوي. روپى غواړم دوه نيم زره" زين
 الله ورته وويل.

"دوه نيم زره بېخي ډېري دي استاده، گزاره و كړه چي نه
 سيخ و سوځي نه كباب".

"تر دا كمې نه غواړم د سر لوبه ده ډېر تكليف دى".
 استاد ورته وويل. زړه مي هم نه ځي اوس مي تر خله درته ووتل،
 تر ډېره دا علاقه خطر لري".

"ته لږ بڼه و كړه، پر موږ لږ ناوخته دى، څنگه چي هر وخت
 د شپې ورسېدو شپه به له موږ سره و كړې سهار به پر سم وخت را
 روان شي". سرور ورته وويل.

کافره

امين مسرور

"يا وروره کم نه ئم". په تگ کي شو ورته يې وويل.
 "سمه ده ورشه موټر دي راوله". سرور ورته وويل. موټر راغی
 ټول کي سپاره شو، په بسم الله بسم الله روان شو. ټوله شپه يې منزل
 وکړی، د سهار گاخوا وه پاتو زو ته ورور سپدل، په لاري باندي يو
 تکليف نه و، سيخ د هوسی د پلارد کور مخته ودرېدل، د هوسی پلار
 موسی د سهار اودس کاوی د موټر بنغيې واورېدی چي راووتی
 هوسی يې په غاړه کي لاس ورواچوی. کورته دننه شول سرور موټروان
 ته کرایه ورکړه، د چای اود ارام بڼه ټینگ ټنگ يې ورته وکړی خو
 موټروان ورته وويل "يا وروره کور ودان زه ئم چي لمر راخېږي ترډېره
 به مي منزل کړی وي. د خدای په امان".

موسی د هوسی پلار جومات ته ولاړی، سرور هم اودس
 وکړی لمونځ يې وکړی، هوسی، گل مينه او جبار ته يې وويل "چي
 څوک در څخه خبر نه شي په ځله لاس ونيسي" او پسي ویده شو.

موسی چي له جماعته راغی نويې خپل زوی ابراهيم ته
 وويل چي "دوی ویده شو، خبر خو و چي داسي په دوه لاسه په دوو
 پښو راغلي دي، نه کپړه نه کور، يوشی يې هم نه دی راوړی. الله
 دي خبر کړي يوه کیسه خو خامخاشته، په لمانځه کي شيطان دوه
 زره سوچونه راواچول بېخي ډېر فکر وړی يم".

امين مسرور

"ما هم رو غبر ورسره وکړی نور مي د بنواو د بدو يوه پوښتنه ځني نه ده کړې، لمونځونه يې وکړو ټول ويده شو، خبر چي راپورته شي بيا به يې گورو". ابراهيم ورته وويل.

"ښه سمه ده، ته گل سيمې ته ووايه چي چای راوړي، زه بيا بازار ته ځم سودا به راوړم نو به يې غرمې ته يوشی وړپاخه کړي". موسی و ابراهيم ته وويل.

ابراهيم ورغی پلار ته يې چای راوړې، دواړو چای وکړې ابراهيم ورته وويل، "للا! بازار ته نوڅه کوې، د قاهر اکانن ونډي ده غوئی حلالوي، ما ښام يې په جومات کي وويل يا به هغه مې حلال کړو، لاندی خو هسي هم کوو دا نور به بيا يو څو ورځي وروسته حلال کړو نن به يو حلال کړو".

"هو زويه دا خبره دي سمه وکړه، ته ورشه چارې او ساتول تيار کړه، زه جامې بدلوم چي اوس لا شروع په وکړو نو به لسو بجو ته ځني خلاص شو"

"سمه ده لا زه ورځم". ابراهيم هر څه تيار کړو، مېرېې حلال کړی تر غرمې پوري يې له هر څه ځان خلاص کړی، غرمه سرور او د هغه ټوله کورنۍ هم راوينښه شوه، هوسۍ ټولو ته چای وړپنځې کړې، پلار سره يې بيا حال احوال وکړی، پلار يې ورته وويل "زويه! خبر دی څنگه بېرته خپل وطن ته راغلاست، حالات ډېر خراب دي، هلته خوبه څه مشکل نه وي درته جوړ شوی".

کافره

امين مسرور

"يا لالا! خبر دى څه مشكل نه دى جوړ شوى، بس پردى وطن پردى وي، د چا قدر نه وي په كې. ما بنام د گل ميني پلار راغى ويل يې ځان تيار كړئ څو خپل وطن ته، حالات سم شوي دي، بس را روان شو". هوسى پلار ته نيمه خبره لانه وه كړې چې سرور راغى سم دستي يې ورته وويل چې "لاا كيسه خرابه شوه، مړى مې ماخوستن وكړى، يو غل كورته را واوښتى بس مړ مې كړى، وام واخستم پسي را روان شوم، نيمى لار مې پياده او بيا مې تر پاتوزو موټر ونيوى پسي راغلو، ټول كور مو د غسي پرېښووى، خالي روپۍ مورا واخستې، بل مو يو څه نه دي را اخستي".

"دا څه وايې، مړى دي څه كاوى بيا چې دي مړى وكړى راتلې ولي، خو غل و، هلته خو به هم يو قانون و، په هغه ساعت به دي حكومت ته حال ور كاوى نو تا هر څه پرېښوول او راغلې". موسى ورته وويل.

"لاا! ما هلته وخت تېر كړى دى، ماته د هغه ځاى هر څه معلوم شو، چې ما دا خبره سپينوله كلونه به تېر وو، يو وړوند حكومت و يو حال يې نه و معلوم، نو تر هر څه مې دا بهتره وگڼله چې هسي ځان وباسم". سرور ورته وويل.

ډوډۍ راغله ډوډۍ وخوړل شوه، د كلي خلك خبر شو ټول خلك او ښځې پوښتني ته ورته راغلل.

امين مسرور

له ډېره وخته وروسته هوسې د پلار کره راغلې وه نو د
کلي ټولي بڼځي ډېري خوشحاله وې.

وختونه تېرېدل، سرور سره له کوچنيانو د حاجي موسی کره اوسېدی، د موسی د کور له مخه یې یو کوچنی د پرچون دکان جوړ کړی، د کور ضروریات هر څه یې له بازار راوړل، د کلي ټول خلک سودا ته سرور ته راتلل، په ښه بیهه یې هر شی ورکاوی، د ژوند پایه ښه روانه وه، ښه د خوشحالی ژوند ؤ، دارو خان هم خبر شو چې لکه ورور داسي ملگری یې بېرته د څو کلونو وروسته راغلی دی. زر زړ یې خپله کورودانه له ځان سره کړه او سیدهاد موسی کره راغی. دارو خان له سرور سره د ده د پرچون په دکان کي کښېنستی او کورودانه یې د موسی کره و هوسۍ ته پرېښووله. دواړو ملگرو د زاره وختو مجلس سره کاوی، سرور د خپل تېر شوي تریخ ژوند داستان ورته بیانوی چې ناڅاپه یې د دارو خان څخه د متین په هکله پوښتنه وکړه چې "یاره دارو خانه! د متین زوی دي حال نه کړی را، چېرې دی، په څه اخته دی، او هغه درس یې پای ته ورسوی که یا"؟

دارو خان ډېر څر غوندي شو، سر په وڅرېدی، مخ یې لږ ژړ وزمه غوندي شو.

"تاته وایم یاره، ولي څه کیسه، متین چېرې دی؟" سرور په تجسس کي ځني وپوښتل.

امين مسرور

"خه درته ووايم وروره، پنځه کاله کېږي چي له کوره وتلی دنی او بیا نه دی راغلی، ټول وطنونه مي پسي وکتل، نه یې د مرګ په حال خبریم او نه یې د ژوند، بس په انتظار ورته شپې سبا کوو، موریې سمه لېونی شوې ده، کله بالکل سمه وي او کله بیا د لېوټوب دورې ورباندې راځي، متین، متین نارې یې په ځله د کور په غولي کې منډي وهي".

"دا خودي واقعي ډېره د خواشینۍ خبره راته وکړه، ولاړی په خه؟ کیسه خه وه؟"

"وروره کیسه هم هغه وه کومه چي ما او تا د متین او د گل میني په کوچنیوالي کې رشته سره کړې وه، گل مینه مي د ده په نامه کړې وه، ته سره د کورنۍ له وطنه ولاړې، هیڅ حال دي نه و معلوم، د کلونو کلونو په انتظار نوریې برداشت نه شو کولای، ولاړی د گل میني په میني کې ستاد کور په لټون له خپله کوره ورک شو". دارو خان په جواب کې ورته وویل:

"دارو خانه وروره! ته غم مه کوه، دايم زه اوس راغلم، اوس به دواړه پسي وگرځو، انشاالله خدای به هر خه خبر کړي". د دارو خان هم خه زړه تسلي شو. دواړه بېرته خپل په مجلس سره اخته شو. لږ ساعت وروسته دارو خان د سرور څخه د تلو رخصت واخستی او ځني ولاړی. سرور هم بېرته په خپله دکانداري کې بوخت شو، کپړه یې راواخسته او دکان صفا کول یې شروع کړو.

وختونه تېرېدل، بله ورځ رؤف په بازار کي خبر شوی و چې سرور راغلی دی، دادی ماخوستن ناوخته د موسی کره راغی چې څنگه هوسی خبره شوه چې رؤف راغلی دی سرور ته یې ډېري زاری وکړې چې "مه ورځه دادی په یوافت اخته کوي".

خو سرور هوسی ته په غصه شو چې؛ "هغه زما خپل دی دا د هغه کارونه نه وو، هغه ماته په ژوند تاوان نه دی رارسولی". سرور له هوسی ښه په غصه ولاړی ورغی مهمان خانې ته، رؤف ښه په مینه پریوه خوا بله خوا مچ کړی، د مکر او ښکي یې ورته توی کړې، سرور هم ورسره وژړل، تر ډېره یې مجلس سره وکړی، خو اخر رؤف ورته وویل چې "ویده به شو ناوخته دی". سرور او رؤف دواړه هم دلته په مهمان خانه کي ویده شول. سهار وختي رؤف ولاړی بازار ته یې حال ورسوی، غرمې ته د سرور ټول تربرونه سرور ته پوښتني راغلل، بیا ولاړل. د ژمي یخي شپې وې، د ماښام له لمانځه وروسته مرغی له یخه پرک نه شي کولای، شپه ښه پخه شوه، دروازه وټکېدله چې ابراهیم ورغی بیا رؤف راغی. ابراهیم دروازه ور خلاصه کړه اوریې ورته بل کړی، رؤف ورته وویل "سرور چېري دی هغه راوغواړه چای راوړه، ما ډوډی

امين مسرور

خوړلې ده، نور ته رخصت يې چې سرور راسي بيا موږ سره پوهېږو". ابراهيم کورته ولاړی سرور ته يې وويل رڼف دی.

هوسۍ چې د رڼف نوم واورېدی، "رڼف دي يوه بلا وځوري، زه درته وایمه تر هغه له مخه ته یو کار وکړه، خو زمانه منې، مه ورځه دا سپي ته".

سرور په خسم خسم کي پسي ووتی.

چې مهمان خانې ته ولاړی د رڼف سره يې روغېر وکړی، چای هم راغلي، سرور خپل زور او تېر شوی حال ورته بیان کړی و، ډېر په خړپ دروازه وټکېدله.

سرور ته رڼف وويل "زه به ورسم"، خو سرور ورته وويل "يا ته مه ورځه ابراهيم يا لالا ورځي هغه را وينېږي. که هغه نه ورته راغلو بيا به ته ورسې". بيا دروازه ډېر تر هغه بل واره تېزه وټکېده، موسی د کور له خوا ورته راغی چې دروازه يې خلاصه کړه څلور کسان له وسلو سره پر دوو موټر سائيکلانو راغلي دي موسی ته يې وويل "سرور را وباسه ورته وایه ضروري کار مو دی ورسره".

هغه خونسه نن کوز کلي ته ولاړی. موسی ورته وويل. "موږ تلاشي کوو داسي نه څو، هغه کور دی موږ ته پوره معلومات شته". وسله والو ورته وويل.

کافره

امين مسرور

"ولي دومره ظلم کوي، داد کوم ځي انصاف دي.
ماشومان ټول ويده دي او تاسي وايست چي موږ تلاشي کوو."
موسي ورته وويل.

"دومره وهل او ټکول به درکړو چي بيا به دي له ژونده زړه تور
شي، لږي". يو ځل کش کړی، په زور وردننه شو، خو سروريې په کور
کي پيدا کړی، د يو کس پر گل مينه سترگي ولگېدې، زړه يې پسي
ولاری، سروريې را وايستی. سترگي يې ورپټي کړې، د موټر سائيکل
په منځ کي يې ورسره سپور کړی، شين يخ وړان شو. په لاري يو هغه
بل ته وايي چي راشئ دلته يې مړ کړو، نه يې شو ساتلی "هغه بل ورته
وويل يا ولي يې مړ کوي چي تر ځای ورسېږو ډېر رازونه ورسره دي. که
دي مړ کړی رازونه به ټول له خاورو سره خاوري سي". روان دي خپل په
لار کي يو وطاق ته راوړسېدو، دلته يوه پياله چای يې وکړو بيا پر مخ
روان شو.

ټول ودرېدلو کس ږغ کړی، "شاکره چای پخې کړه سترې
يو". شاکر چای پخې کړې، ټولو چای کولې څنگونه يې وهلي
وو، د سرور لاسونه شاته تړلي وو او سترگي يې ټينگي پټي وې،
سرور سوره ياسين شروع کړی، درې واړه چي يې وويلی ټول
داسي ويده شول که يوه نشه چي يې ورکړې وي، سرور په ډېر
تکليف لاسونه او سترگي خلاصي کړې، په منډه له وطاقه
راووتی، اندازه يې نه ورکوله توره شپه وه، روان و چي نيمه

امين مسرور

اعت يې مزل وکړی وسله وال په خبر شو، سرور چي اوازونه
واورېدل تريو غټه ډبره لاندې پټ شو، وسله وال تر تېر شول او بيا
به راتېر شول خو اخير وسله وال پسي ورک شو، سرور تر ډېره دلته
پټ ؤ، د سهار وخت ؤ روان شو يو بنار ته را ورسېدی، درک يې نه
ورته کاوی چي دا کوم بنار دی. له يو سړي يې پوښته وکړه چي
"دا کوم ځای دی؟"

هغه ورته وويل "ولي ناولده يې دا د بلوڅانو علاقه ده،
ديراوت دی، له کومه راغلی يې، لباس دي هم ناولده دی ځي
چېري؟" سرور ورته وويل ايران ته ځم په مزدوري پسي دلته گزاره
ډېره گرانه ده.

"دلته کا چاق اکبران راځي هغه به دي بوزي، روپی هلته
غواړي" دا کس ورته وويل.

سرور په خدا ورته وويل "دا مرسته خوراسره وکړه که
څوک درته معلوم وي ما وروله".

"راځه چي وس دي ورولم". ورسره روان شو کا چاق اکبرو
ته يې په لاس ورکړی سرور له هغو سره روان شو. په وسله والو کي
يو کس چي پر گل مينه مئین شوله څو ملگرو سره ورغی په نيمه
شپه يې گل مينه په زور له ځان سره يووړله. موسی او ابراهيم يې
دومره سخت ؤ وهلو چي تر سهاره پوري بې هوشه پراته وو. سهار
د کلي خلک خبر شو موسی او د هغه زوی ابراهيم يې روغتون ته

کافره

امين مسرور

يووړو، شپږ ورځي په روغتون کي د ژوند او له مرگه سره په سخت
جنگ کي وو، خو اخر دواړو ساه ورکړه. په کور کي يې واپه واپه
ماشومان او ښځي پاتي شوې، د مخ درنا د ورکولو خپل يې نه
وو، دواړه يې خاورو ته وسپارل، د وحشت سانحه وه، لسمه ورځ
جبار کورته راغی چي په درس پسي تللی ؤ، چي کورته راغی نه
پلار شته نه خور شته نه نيکه او نه ماما. له موره يې پوښتنه وکړه
"خبر خودی دا څه محشر وينم، د ټولو په مخ څه وحشت خور
دی".

جبار مور وښوروله ورته يې وويل "تاته وایم! دا څه
کيسه ده؟ ولي چپه ځله يې؟". خود مور سترگي يې بې اوښکو
وې. د سترگو او ښکي يې ټولي وچي شوي وې، په سوي چيغه يې
ورته وويل "په کافر وطن کي ژوند کوو ټول مړه شو". موري يې په
ژړا ژړا ټوله کيسه ورته وکړه.

جبار مور ته وويل چي "زما دي په خدای سره قسم وي
چي دغه بدله وانخلم که تر هغو په کراره کښېنم".

"د رب روی درته نیسم، هغه ټول ولاړو، یو ته راپاته یې، داسي
مه کوه، په دا وطن کي ژوند کول گناه ده". موري يې ورته وويل.

"يا مور کی دا به زه کوم، که هر څه وي کوم یې". جبار
ولاړ شوله کوره ووتی.

د گل ميني يو حال دوى ته نه و معلوم چي څه شوه، كوم
 كس چي گل مينه وړې وه هغه له گل ميني سره په زور واده وكړى،
 گل مينه په داسي ځاى كي وه چي يو چا ته يې درك نه و معلوم،
 گل مينه هم د ډېرو پيرو له وجي دباندې نه شوای راوتلای او هم نه
 څه لاره ورته برابرېدى شوه، گل مينه په ډېر تكليف كي وه، ټوله
 ورځ به الله پاك ته پر سجده وه، د گل ميني مېړه طاهر پوره درې
 مياشتي پر كور تېري كړې، د گل ميني ماشوم په نس كړى، خويوه
 ورځ د گل ميني مېړه طاهر ته لوى قومندان ويل چي "ته به ځي
 بس دى د واده دي ډېر وخت وشو، نوره اجازه نه دركوم چي كور
 پاته شي، صرف د څو ورځو دپاره ولاړ سه بيا به بېرته راشي".

طاهر د امير امر و منلى په داسې سهار طاهر له څو ملگرو
 سره د جنگ ډگر ته روان شو، درې ورځي وروسته د طاهر د مرگ
 خبر راغى چي هغه په يوه جگړه كي ځان وبائلى، ټوله كورنۍ يې
 زياته خفه شوه.

څو مياشتي وروسته د گل ميني، هيده هم پوره شوه.
 ماشوم پېدا شو، لس ورځي ژوندى و بيا مړ شو، گل مينه يې د
 طاهر و ورور مجيب ته په نكاح كړه خو گل ميني ډېري نارې او
 چيغې وكړې چي زه مېړه نه كوم. د گل ميني خبر چا منله، كيسه

کافره

امين مسرور

ټوله د زوره وه. مجيب پوره شل ورځي وروسته د نورک په شيلو
کي چا په دزو وويشتی او د فاني دنيا څخه رخصت شو.

يو ځل بيا گل مينه کونده شوه، د مجيب پلار د مجيب غم
دېر په زړه زخمي کړ، په هغه حالاتو کي پسي مړ شو.

موريې زياته خفه وه، څلور زامن يې نور هم په کور کي
وو، چي اوس يې مشر شکيب ته وويل "دغه ناسي له کوره
وباسئ. چي دا زموږ کور ته راغلې ده موږ قراره ورځ نه ده ليدلې،
دا د کافر لور ده، دا کافره ده، دا لمونځ او دس يې هم زما له بچي
طاهره څخه زده کړو، اوس مي هم زړه نه مني چي مسلمان به وي،
چي لمونځ کوي زه واييمه چي بنکنځاوي به کوي".

"مورکي دا خو زموږ عزت دی، څنگه يې له کوره وباسم،
ځامخا به يو نکاح ورسره کوو، داسي خو نه شي کېدی". شکيب
مورته وويل:

موريې له دېره قهره شنه او سره شوه، په دېرو بدو ويلو
يې شروع وکړه، سريې تور کړی، بنېراوي يې وکړې، شکيب
ولاری مولوي صاحب يې د نکاح دپاره راوستی، د واره يې خپل
ځان ته په نکاح کړه، درې کاله وخت يې ورسره تېر کړی، له گل
ميني يې دوه زامن پېدا شو، د يوه نوم غفار د بل ستارؤ، شکيب د
امير پرامر سره د واره جنگ ته تيار شو. موريې دېر ورته وويل
چي "مه څه". خو شکيب ورته وويل چي "مورکي د امير حکم دی

امين مسرور

نه يې نه شم رد کولای. شکيب د مور بغير اجازې روان شو. يو نيم کال تېر شو خو د شکيب يو حال نه و معلوم، بله ورځ د شکيب پود سنگر ملگری راغی، شکيب مور گل ميني ته وويل "اې کافري! غفار ورو لېږه د شکيب ملگری راغلی دی چي پوښتنه ځني وکړي چي شکيب چېري و؟".

گل ميني په ډېره مايوسۍ ورته وويل "ښه دی" هلك چي راغی د شکيب مور ته يې وويل "هغه ويل چي په دا درې ورځي کي به راسي".

د شکيب مور خوشحاله شوه، گل ميني ته يې وويل "کافري! ته به زموږ کور سپېره کړې، له تا زما ډېره کرکه کېږي، خدای دي په يوه بلا وخوره".

گل مينه ډېره حيا داره ښځه وه، يو څه يې نه ورته وويل. ماښام حکمت کورته راغی مور ته يې وويل "په مهمان خانه کي امير صاحب دی، تا غواړي".

"حکمه! خبر خو دی، ما امير صاحب څه کوي؟" موريې ورته وويل.

"څه خبر يم خو ماته يې دغه رنگه وويل بله يې خبره نه ده راته کړې". حکمت مور ته وويل.

مور چي يې مخ پټ کړی مهمان خانې ته ورغله په ځله يې روغې ورسره وکړی، يو بل تنکی ځوان هم ورسره و، هغه ته يې هم

کافره

امين مسرور

په ځله وويل "بچيه! سترې مه شي". امير صاحب په نصيحت شروع وکړه چې "په جنت کې به د شهيد مورد حورو سرداره وي او پر سر به يې د سرو زرو تاج وي، د جنت ټولي حوري به ورته حيراني وي يو شهيد د اوو يا کسانو شفاعت کوي، شهيد مړنه وي، شهيد ژوندی وي، هسي له دا نيمگړي دنيا سترگي پټي کړي، په سنگر کې ما خپله يو شهيد وليدلی چې موري يې ټينگه تر لاس نيولې وه، نه پرېښووله، اخريو غټ عالم و هغه يې مورته وويل چې حق ورو بڅښه، حق غواړي درڅخه، مور چې حق ورو بڅښلی بيا يې د مور لاس ايله کړی".

د شکیب مورداسي غوږ ورته نيولی و تر غبرگو سترگو يې اوښکي د باران په شان رواني وې. امير صاحب داسي خبري کولې چې هر انسان ورته په ژړا کېدی، په اخر کې يې ورته وويل "داد الله پاک امر وي د الله پاک امانت دی چې څنگه يې را کوي او بېرته يې هغه رنگه راڅخه اخلي، ستادي مبارک شي ته د دوهم شهيد موري يې، دغه ځوان چې له ما سره دی د دغه نوم وقاص دی، د شکیب ملگری و، دغه پرون ماته وويل چې شکیب شهيد شوی".

د شکیب مور چې چاپ ناسته رږه يې و امير صاحب ته کتل، يو څه يې نه ويل، حق حيرانه وه.

امير صاحب ورته وويل "يو خفگان به نه کوي دا مجازي دنيا ده، په دغه دنيا کې مسلمان د عبادت دپاره راغلی دی، ابدي

امين مسرور

دنیا خو هغه ده، مور جاني موږ ته اجازه راکړه چې ولاړ شو خو ته
چي ونه ژاړې."

نود زړه درد او اسوېلي خود شکیب د مور وو، چي زړه یې
له کوگله ایستی، خود شکیب مور پر زړه تېري کړې. وخت تېر شوه
گل میني هیډه هم پوره شوه.

دا واره يې گل مينه و حکمت ته په نکاح کړه، د حکمت
منځي يو بل واده هم و، له هغه يې پنځه بچيان وو.

حکمت له ديني تعليم سره دنياوي تعليم هم ډېر کړی و، په
انگرېزي، فرانسې او عربي يې ښه خبرې کولې، اکثره به يې په
ريډيوگانو کې د مجاهد په نامه مرکې کولې، ډېر زيرک انسان و.

پخوانۍ ښځه يې چې شين خالۍ نومېده د گل
ميني سره ډېره په ضد وه، هر وخت به يې جگړې او دعوي ورسره
کولې، خو په ټول کور کې يې د کافري په نوم بلله، هر کوچني او
هري ښځې ته يې تر پام ډېره بد وروسته، هر شی به يې په خپله غلا
کوی بدنانه به يې گل مينه کړه، خو گل مينه دومره له حيا ډکه
ښځه وه چې يو څه به يې نه وويل، دا هر څه يې د رب رضا گڼله، په
هر لمانځه کې به يې خدای پاک ته زاری کولې چې ربه! دا ستا
رضاده که مي په کافره بولي که مي ظالمه بولي که ملحد بولي ته
خو د زړو مالک يې زما په زړه خو ته خبر يې ته خو تر مور او پلار
مهربانه يې.

شين خالۍ دومره ظالمه وه چې د گل مينې د مرگ هڅه به
يې وکړه، گل مينه به نه وه خبره خدای ته به منظوره نه وه.

يو ورځ شين خالي د شپې يوازي پرته وه له خانه سره يې
 سوچ وکړې چې راشه سهار د شپږو دوا ورکړه چې له دغه افته
 خلاصه شي. بڼه ترتيب يې جوړ کړې، د شپږو دوا يې هم را
 واخسته تر بالښت لاندې يې کښېښووله چې سهار د لمانځه دپاره
 راپورته شوه دوا يې را واخسته سيخ ولاړه د منا (اشپز خانې)
 پخوا، گل مينه هم راپورته شوه اودس او لمونځ يې وکړو، د
 ناشتې بند و بست ته مناته ورغله، که گوري شين خالي چای پخ
 کړي دي، گل مينې ته يې وويل چې "تیار خوري! اوس راغلې زما
 مېړه دي د خان کړې، ته خو منحوسه يې، دوه ځوانان خودي
 وخورل اوس دي زما خاوند د خان کړې".

گل مينې په ځواب کې يو څه هم نه ورتله وويل چپه ځله وه،
 شين خالي په سپکو سپورو گويانه وه.

شين خالي چې خپل مېړه حکمت وليدې خبره يې بدله کړه
 چې "دغه دي چای مې پخې کړې، دغه شنه چائکې د ده او دغه
 سره چائکې ستاده، زه پراتې پخوم او د حجابې چای زه وروړم ته
 دغه يوسه".

گل مينې چې چای راپورته کړې د سرې چائکې لاس مات
 شو، چائکې چپه شوه، ټولي چای توی شوې، شين خالي بيا پرېږدو
 ردو پېل وکړې. "بوروره شې څه بلا وهلې يې، په مېړو خوداسي
 پوهېږي، په څلورو کالو کې دي درې مېړونه وکړو، د واده چائکې نه

کافره

امين مسرور

شې نيولای". کوشش يې ټول عبس ولاړی گل ميني خپله ځله هم
هغسي پټه ساتلې وه. يوه خبره يې هم نه ورته وکړه، سيد ها هغه بله
چائنکه يې واخسته د خپلي خوني پر لور روانه شوه.

مېړه ته يې چای ورکړې، د دنيا ټول سوچونه يې پر سرور
خدای ته په زاريو وه.

چي "الله پاکه! په څومره لوی امتحان کي يم، يوه چاره
مي نشته، زما مور او پلار او ورور به په کوم حالت کي وي".

ټوله ورځ او شپه به يې دا سوچونه وهل اکثره وخت به
نهاره گرځېدله، يوشی خوند نه ورکاوی، د پنځو مياشتو کوچنی
يې هم په نس و، وختونه تېرېدل يو وخت ډېره سخته ناجوړه شوه،
حکمت سوچ وکړی چي روغتون ته به يې بوزم، مخ يې ټينگ پټ
کړی دباندې په موټر پسي راووتی تر ډېره يې پياده مزل وکړی خو
اخر د موټرانو ځای ته راوړسېدی، يو موټروان يې له ځانه سره را
روان کړی حکمت موټروان ته وويل "پر دغه لار درځه لږ اوږده ده
خو بيا سمه ده، مېنونه نشته، لاره صفا ده".

موټران ورته وويل "دغه لار بڼه لنډه ده، هغه بله ورځ زه
پر ولاړم شی نشته". حکمت ورته وويل چي "ستا خو بڼه ده نو
درځه". حکمت د مخ په سيټ کي ورسره سپور شو چي شل منټه
مزل يې وکړی موټر په شنه لوڅه کي ورک شو.

هر څه زره زره شو د دواړو غوښي سره گډې شوې مور چي
حکمت له مرگه خبره شوه سترگي يې د تل دپاره پټې شوې، بيا
يې بڼه وکړې. شين خالي هم بې هوشه شوه، تر ځله يې ځگونه
روان وو، خو د گل ميني ژوند د يو مړي و، مخکي هم هغه له
اولي ورځي مړه وه نه يې د بڼه بڼه تر ځله ختي نه د بد. په غمو کي
پنځه وه.

دواړي جنازې يې خاورو ته وسپارې، د فاتحې تغرونه ټول
شول، هر څه ختم شو، شين خالي لېونۍ شوه خو بيا يې هم د پلار کره
نه پرېښووله. ولي چي پښتونولي ده. بس دغه تعویزان او د اعصابو
ډاکټرانو ته يې وروستله، د ډېر ستر له وجي يې پلار او ورور هم نه
شو ورته راتلای، په جلا خونه کي يې بنده کړې وه، صرف د ډوډۍ
دپاره به د عصمت بڼه ورغله ډوډۍ به يې په ځله کي ورکړه، په
ځنځيرانو تړلې وه. ټول کور يې مرگ ته ناست و.

د گل ميني چي هيده پوره شوه، دا واره يې نصيب ته په
نکاح کړه، ولي چي نصيب او ودود دواړو کوزدې کړي وې، خو
ودونه يې لاهه وکړي. نصيب ډېرې چيغي وکړې چي زه يې نه کوم
عصمت چي د ټولو مشر ورور و ورته وويل "څنگه يې نه کوې
زموږ عزت دی تر کور دباندي خو به يې نه باسې" دوه زره خبري
يې ورته وکړې.

کافره

امين مسرور

دا قول يې ورسره وکړی چې هغه بل واده هم زردرته کوو
خو نصیب نازړه ؤ، ډېریې مجبوره کړی.

گل مینې چې له حکمته کوم کوچنی ؤ هغه په هغه
ناجوړی کښی ضائع شو. یو شوک نه ؤ په خبر، د عصمت کلې
ورته وویل چې "ته خورینتیا کافره یې، ستا په نس کې د حکمت
اولاد ؤ تا هغه مړ کړی، ته قاتله یې".

گل مینې هرڅه بائللې وو، چاته یې نه د هو جواب
ورکاوی نه دیا. نه یې چاته دا ویل چې زه دا نه کوم، نه یې چاته دا
ووېل چې دا کوم. نصیب صرف لس ورځې پر کور تېرې کړې، له
هغه وروسته ولاړی یو حال یې نه ؤ معلوم چې پر کومه ولاړی،
ټول کور پسي پرېشانه ؤ.

پوره درې مياشتي وروسته يو سړی کورته راغی،
عصمت ته يې وويل چي "زه د نصيب ملگری يم نصيب شهيد شو
خو ماته يې يو څو خبري تر شهادت د مخه وکړې، ما دغه امانت
تر تاسو پوري راوړسولی دی".

عصمت په ډېراخ ورته وويل "هغه شهيد شو؟ څنگه
شهيد شو؟ دا څه وايې؟".

"هو امير صاحب! هغه شهيد شو، هغه صرف ماته دغه
دوې خبري وکړې، بس سترگي يې پټي کړې، اول يې راته وويل
چي زما د پلار پر کور ناستي ښځي ته به ووايې چي ته به مېړه نه
کوي، بلکه زما له خواتا ته اجازه نشته، زه تاته په دا باره کي په
يو صورت اجازه نه درکوم، که دي وکړی ورځ په قيامت به دي تر
گرېوان نيسم. دوهم يې راته وويل چي زما دوهمي ښځي ته به
ووايې چي زموږ په کور به څوک نه کوي او واده به له ما يعني
متين سره کوي، دغه خبري يې راته کړي دي". متين ورته وويل.
"ته يې څوک او دا څنگه بې مطلبه خبري کوي، يو خو
دي د غم داستان راوړی او بل د نورو عزتونه هم غواړي، سر مي
چکر درته کوي، ورک سهکه نه وي دوه زره گولۍ به دي تر سينه
و با سمه". عصمت ورته وويل.

کافره

امين مسرور

"زما خپل فرض و ما تر تا را ورسولی نوره ستا خوبښه ده.
 زه درڅخه ولاړم". متين په ډېر قهر سره ووتی له ځانه سره يې
 وويل چي "د نصيب مي داسي کار ورکړی دی چي په ټول ژوند به
 کورنه وويني، په داسي کيس کي مي بند کړی دی او پاته شوه ځل
 مينه، هغه چي په هر حال کي وي زه به يې درڅخه وړم، ما له اولي
 ورځي چي دا وليدلې چي له طاهر سره مي راوړله زما نيت نه و
 ورته سم. تاسو څه خبرياست چي زه د دې پسې له څو کالو
 راهيسې سرگردانه گرځم، مور پلار، کور کلی هر څه مي ددې
 پاره پرې ايښي دي، له ماشومتوبه زما په نامه وه، دا زما وه او
 زما به وي". ولاړی پر خپله مخه روان شو.

عصمت حيران پرېشانه چي خداي پاکه اوس به څه کوم، دا
 کيسه به ريښتيا وي که نه، متين د خپل جوړ کړي پلان مطابق چي د
 نصيب څه ملگري وو ټولو ته يې ويلي وو چي نصيب شهيد شو ما
 خپله خاورو ته وسپاری، د نصيب ملگرو يې فاتحه هم واخستله.

عصمت په دا سهار له کوره راووتی په کور کي يې يو څوک
 هم نه کړو خبر چي چېرې به د نصيب د ملگري وو او هغو ته ورغی له
 هغو به يې پوښتنه وکړه هغو به ورته وويل چي هو دا خبره ريښتيا ده،
 تر ما بڼامه پوري عصمت ډېر ځايونه راوغوښتل اخريې زړه ومنله
 چي ريښتيا ده، راغی کور ته ټول کور يې خبر کړی، فاتحه يې
 واخستله، خيراتونه يې پسي وکړل، ودود ته يې وويل "ستا او د

امین مسرور

نصیب کور والا خو سره خوندي دي. ستا واده به وکړو او د نصیب
بڼه به زه ځان ته وکړم، څه وکړو د کور عزت مودی".

"دا ته څه وايي، اوس څنگه وودونه کوي، زه خو واده نه
کوم. له کوره مو خالي جنازي وزي او ته وودونه کوي. د دنيا يو
شي ته مي زړه نه غواړي". وود ورتنه وويل.

"نو بيا څه کوي؟"

"زه هم د هغه نورو ورونو پر لار ځم دا دنيا هيڅ دنيا نه ده
زه واده په جنت کي کوم".

"ستا مطلب څه دی ستا په خبره زما سر نه شو خلاص،
سمه خلاصه خبره راته وکړه". عصمت ورتنه وويل.

"ته نو نوره څنگه خلاصه غواړي، دغه مي مطلب دی چي
د شهادت پيال چنښم، زه د خپلو نورو ورونو سره په جنت کي
اوسېدل غواړم". وود ورتنه وويل.

"هلکه داسي مه کوه ټوله کورنۍ مو ورانه شوه".
عصمت په غصه کي ورتنه وويل.

"دا جهاد يوازي پر موږ راغلی دی، دا څنگه جهاد دی
چي ټول کي تباه و برباد شول". وود ورتنه وويل.

عصمت ورتنه وويل "د کفر خبري مه کوه، جهاد به تر
قيامته وي، جهاد ختمېده نه لري، په دا خبرو گنگه گاره کېږي چي

کافره

امين مسرور

ورورگلوې او خاطر دي نه واي بيا ما تاته د جهاد دربنووي چي
جهاد و چيشي ته وايي، ما غزه مي درته خرابېزي."

ودود په ډېر قهر سره دباندې ووتی. عصمت پسي نارې
کړې خو ودود د عصمت يوه خبره نه واورېدله، داسي په منډه
ولاړی چي د سترگو په رپ کي ورک شو.

عصمت ډېر حيران پر خپل خای پاته شو. وختونه تېرېدل
خود ودود يو حال نه راغی، د گل ميني هيده پوره شوه او شين
خالی له دنيا سترگي پټي کړې. عصمت ډېر زيات په سوچ کي و
چي اوس که له گل ميني سره زه نکاح نه و کړم نو بيا په دغه کور
کي يې ديد نه دی روا، که نکاح ورسره و کړم گل بخته به څه کوم،
هغه خو بېخي زياته نازولې ده، الله پاکه يو خواته پرانگ دی بلي
خواته پان دی، څه وکړم، دلته ودود ولاړی نه يې د مرگ حال شته
نه يې د ژوند؟ خو عصمت ډېرو فکرونو داسي کړی چي ټوله شپه
به يې نه خوب و او نه خوراک.

يوه ورځ د سهار له لمانځه وروسته يې اراده وکړه چي نن
به ودود پسي ځي يو حال به يې معلوم کړي. ياد مرگ او ياد
ژوند، په کور کي يې يو چاته نه وويل، پر خپله مخه روان شو، پر
لاري يې يو موټر سائيکل والا ته لاس ورکړی، له هغه سره راسپور
شو، په لاري کي يو ځنځير راغی، څلور کسان ولاړ وو، ټولو
مخونه پټ کړي وو، عصمت او موټر سائيکل والا ورسره

امين مسرور

بدرېدل، له واره يې تلاشي ځني وکړه، يو کس عصمت وپېژندی چې ودود خو هم کور نسه هغه له کوره څخه ډېري ډېري دی، په داسي علاقه کي دی چې له ما بغيره څوک نه دي په خبر. عصمت دستي له دغو کسانو د ودود پوښتنه وکړه، يو کس ورته وويل "ستا څه دی؟".

عصمت ورته وويل "زما ورور دی قربانه". هغه کس ورته وويل "ښه ښه ته د طاهر او د شکيب ورور يې". عصمت ورته وويل "هو قربانه وروري يم، ته ودود پېژني؟" هغه کس ورته وويل "هو پېژنم يې". ودود د شمال په خوا و خو دغه کس د مغرب په خوا ورته وويل چې "د خان مير پر ځنځير ما پښين له درو بجو بيا د ما خوستن تر درو بجو ولاړؤ، دلته له موږ سره پاته سهچي يو ښه پياوړی موټر راسي پکي سپور به دي کرم، نن ورځ او شپه دي پر لاري کېږي، سبا ما خوستن که خبرؤ د خان مير ځنځير ته ور رسېږي، هلته به دي کښته کړي. زه موټروان ته وایمه ته خو موږ ته ډېر قدر من يې".

عصمت هم را کښته شو دوه ساعته وروسته يو شين موټر راغی هغه کس عصمت ته ورنارې کړې چې "محترمه! راشه په دغه موټر کي سپور شه". موټروان ته يې وويل چې "استاده! خاص به يې د خان مير په ځنځير شپوه کړي، گوره کرايه چې ځني

کافره

امين مسرور

وانخلي او پرلاري به يې د خوراک خښاک ښه انتظام کوي، له
خانه به يې نه جلا کوي، د نورو په سترگو په نه ورته کورې".

موټروان ورته وويل "قومندان صاحب! فکر مه کوه، بې
غمه سهچي خه زه خورم هغه به ده ته هم ورکوم".

دغه کس کرايه هم ورکړه عصمت په موټر کي سپور شواو
رخصت يې سره واخستې.

هغه کس متين ؤ، ده خپل بل ملگري ته يې وويل چي "نن
زه وختي غم، زما کار دی، سبا به د بل پر خای زه ډيوټي وکړم، دا
مرسته نن راسره وکړی ډېره مننه به موي". ملگري ورته وويل
"ورشه حشمت ته ووايه په وطاق کي ويده دی چي نهه بجې
راځي، نن دي وختي راسي".

متين هم وطاق ته ورغی حشمت يې له خوبه راوينس کړی،
حشمت هم هو ورسره وکړه، کلاشنکوف يې را واخستې راروان
شو، متين خپله وسله جمع کړه، پر خپل موټر سائيکل د عصمت د
کور پر لور روان شو، له متينه چا پوښتنه هم نه شوه کولی، ټولو
پېژندی، شب نو يعني د شپې اشاره يې خان ته معلوم کړه، د
عصمت کور ته راغی د گل ميني زوی غفارت ته يې وويل "چي
ورشه چای او ډوډی راوړه او مور ته دي هم ووايه چي د پلار کره
دي بيايم" عصمت سره نن ما وليدل". گل ميني چي دا خبره
واورېدلې بېرته را ژوندی شوه، له حده زياته خوشحاله شوه، خپله

کافره

امين مسرور

کوټې ته ورته راغله په ډېر ټينګ مخ د متين سره يې په خله روغې وکړې، ورته يې وويل "وروره! ته زما پلار ورور او مور پېژنې؟" متين و گل ميني ته په کتو کتو د سوچونو په درياب کي لاهو شو. مينه يې را وپارېدله، هغه ماشومتوب يې سترگو ته مخامخ ودرېدې چې ده او گل ميني به لوبي سره کولې يا به بسوونځي ته سره تلل. د گل ميني هغه د ماشومتوب معصومه خدا ورپه ياد شوه، نن يې هم چې صرف سترګي معلومېدې هغه معصومانه انداز او هغه د کوچنيوالي مينه کي له ورايه ښکارېده. گل ميني چې وکتل چې راغلی کس هيڅ جواب نه راکوي او په کوم سوچونو کي دی نو يې بيا پرېغ کړو.

"تاته وایم وروره! ته واقعي زما مور او پلار پېژنې؟"

متين زر سره راو غورځېدې، هوش او حواس يې سره پر ځای کړل. "هو پېژنم يې، ستا د پلار نوم سرور او د ورور نوم دي جبار دی، زه به هم اوس ځان در وښيم چې زه څوک یم. زه متين یم، ستا د اکا د دارو خان زوی."

د گل ميني د ځلې بې واکه ووتل چې "متينه ته." سم د لاسه يې اوښکي له سترگو را توی شوې. ټکری يې وروپه بې خبری کي له مخه لېري شو. متين چې کله د گل ميني مخ وليدی نو ډېر په زړه زهير شو.

کافره

امين مسرور

"متينه! مال له دې دوزخه وباسه، زه نوره په دې دوزخ کي نه شم اوسېدلی، د خدای روی درته نیسم چي مال له دې ځایه بوزه". گل مینه په ژړا شوه. متین هم ورته له ځایه راپورته شو، راغی د گل میني اوښکي یې د خپل پاچ په خنده پاکي کړې او ورته یې وویل.

"زما دي په هغه ذات قسم وي چي ماته یې ژوند راکړی دی، زه له تېرو پنځو کالو راهیسې ستا پسي گرځم، ځان مي له دې وحشیانو سره ملگری کړی، خدای ته پر ما هغه وخت ولیدې کله چي طاهر ته له خپله کوره په وچ زور راتښتولې، ما په هغه ورځ قسم وکړی چي زه به تال له دې دوزخه باسم، اوس ورشه ځان تیار کړه، في الحال ته تر هر څه ضروري یې چي زه لومړی تال له دې ځایه وباسم". متین په رازدارانه لهجه کي ورته وویل.

"او که عصمت را خبر شو بیا؟"

"چي یو وار دي بوزم بیا نه عصمت بې مرگه پرېږدم نه بل، په دغه وجه له دوی سره ملگری وم چي تا تر خپل منزل ورسوم، بیا به نور کارونه تر سره کوم". متین ورته وویل.

"زه خو خود در سره ځم، زه څنگه نه در سره ځم، زه خو مړی یم، ما مرگ او قیامت پر دغه دنیا ولیدلی. زما د ژوند تر ټولو د خوشحالی ساعت هغه دی چي زه خپله شیرینه موراو شیرین پلاراو خپل شیرین ورور ووينم". گل میني په لمدو سترگو ورته وویل.

کافره

امين مسرور

"ښه نو دغه دوه ماشومان به نه بيايې، ولي چي تردغه
 ځای تېرېدل او چي دوی راسره وي بيا سخته ده، اول به تا ورسوم
 بيا به ماشومان په بل واره راولم، دا قول زه درسره کوم". متين
 ورته وويل.

گل ميني په سلگو کي ورته وويل "ماشومان نه غواړم خو
 ما له مخه له دې زندانه خلاصه کړه، که له خونه نه وېرېدی نو ما
 به ځان او ماشومان مخکي لا وژلي وای خود ځان وژني څخه الله
 پاک لا ناراضه کېږي".

متين ورته وويل "بس تياړي وکړه راکه چي څو بيا
 ناوخته کېږي". گل ميني له ډېري خوشحالی هر څه هېر شويو
 ماشوم يې پر مخ يو بل خوا مچ کړی، د بل عمر ډېر کم ؤ، هغه يې
 په ځيگر پوري ټينگ ونيولی، په سوي چيغه يې رخصت ځني
 واخستی، له متينه سره را روانه شوه، پيره دارونو چي به متين ته
 وکتل او ښځي ته به يې وکتل حيران به شو چي له متينه سره دا
 ښځه څوک روانه ده، متين ته خويي څه نه ويل ولي چي متين ډېر
 غټ نوم درلود، ډېرو يې احترام کاوی.

متين په خپر خيريت سره تر هر څه راتېر شو، نيمه شپه
 شوه، متين ته ټولي لاري معلومي وې، د شپې پياده پياده ډېر مزل
 يې وکړی، خو گل مينه ډېره زياته سترې شوه، پښې يې تناکي
 شوې، نوريې بدن اجازه نه ورکوله چي تگ يې کړی وای، ځای پر

امين مسرور

کافره

ځای کښېنسته، متین په نوي ځوانۍ کې و په بدن روغ او ښه
صحت مند ؤ.

گل مینه یې په شارا واخسته ټوله شپه یې مزل وکړی، پردي
دښتي دي روان دی، ډېر لېري یوه رڼا ښکاره شوه، متین وویل "د
ماچس دانه به ورته ووهم ښه به وي، گنې زه هم سترې شوم".

دواړه کښېنستو، وروسته متین له ځانه سره سوچ وکړی
چي یا، په دانه کې دواړه خواتاوان دی، که حکومت و خو ولاړې
که مجاهدین وو هم ولاړو، دا خو هر چاته معلومه ده چي ښځه دي
تښتولي ده، قرار شه.

ښه ډېره دمه یې وکړه اخر سپېدې وچاودلې. متین گل
مینی ته وویل "درځه اوس خو به هوسا شوی یې". گل مینه هم
راولاره شوه بیا را روانه شوه چي لږ مخته راغلو په یو مانده کې
موټر ولاړ و خراب ؤ.

دوی چي سترگي په ولگېدې رڼا وه، دوی هم ولیدل هغو
هم ولیدل گل مینه او متین پټ شو.

هغو پرې وکړی "لاسونه پورته کړی او زموږ په خوا را
روان شی".

متین گل مینی ته وویل چي "ښوره مه، مخته ورځه".
هغو بیا پرېغ کړه "که نه راحی بیا مو وژنو په دغه کې مو
خپر دی". خو دوی بیا هم پټ ناست وو، اخر هغو ګاټونه کش کړل،

کافره

امين مسرور

ټکان (ډزي) يې خطا خطا پر شروع کړل، مخته ورته راغله، دواړه يې ونيول، متين يو څو کسانو وپېژندى.

"امير صاحب! دا متين دى". يو کس وويل.

"کوم متين دى؟" امير ورته وويل.

"امير صاحب! دا زموږ ملگرى دى". ټولو وويل هو متين دى.

"ښه متينه! له کومه خوا را روان يې او دا ښځه څوک ده درسره؟"

"امير صاحب! له سره غره را روان يم، دغه مي ښځه ده، د

پلار کره يې بيا يم". متين ورته وويل.

"صفا صفا ووايه، پر دغه لار او په نيمه شپه کي ته نو کوم

جاسوس يا د حکومت سړى يې چي پر دغو دښتو را روان يې، څه

کيسه خامخاشته". امير ورته وويل.

"امير صاحب! يوه کيسه هم نشته، پر عمومي لار له حکومته

وېرېدم، هم دا وجه وه چي پر دغه لار راغلم" متين ورته وويل.

"د رواغ مه وايه، په څلورو ولايتو کي د حکومت نوم

نشته، ټول موږ يو، ته سمه خبره نه کوې، چي هر څو مو ملگرى يې

دومره وهل به درکړم چي د ولاړو به نه يې". امير ورته وويل.

"ريښتيا وایم درواغ نه دي". متين ورته وويل. "تو کله!

پوستې ته مخابره وکړه، يو موټر بل راوغواړه، دى پوستې ته

بوزه چي هلته سم تحقيق ځني وکړو، دغه ځای د وهلو نه دى، او

دغه سياسري هم ورسره ده، سياسري به زموږ کره يوسي او دی به پوستي ته يوسي". امير صاحب ورته وويل.

"سمه ده امير صاحب". توکل مخاېره وکره چي "اورې مفتون، بلې هو اورم، يو بل موټر راو لېږه، دوه مېلمانې دي، هغه به هم دروړي، سمه ده مننه".

د سهار لمر راوختی، پوره دوه ساعته وروسته دوه موټران راغلل، گل مينه او متين يې په يو موټر کي سپاره کړل او امير صاحب او د هغه سره يو څو وسله وال يې په بل موټر کي سپاره کړو، موټران د پوستې په خوا روان شو چي پوستې ته موټران ورورسېدل هلته ټول اولسوال چاق او چوبند ولاړ وو، امير صاحب موټروان ته وويل "صمده! خبر خودی دا څه کيسه ده".

"امير صاحب خبر نه يم چي څه کيسه ده، چي راتلم يو څوک هم نه وو، يو څو کسان وو، اوس خو ډېر کسان راغلي دي". صمده په خبرو خبرو کي موټر ودرولی.

امير صاحب راشپوه شو، عصمت هم په دې رش کي ولاړؤ چي وي کتل چي امير صاحب له موټره راشپوه شو نو مخته ورته راغی چي روغبريې ورسره وکړی، عصمت خپل تعريف ورته وکړی چي "د متين په نامه کس زموږ له کوره بڼځه راتښتولې ده". امير صاحب ورته وويل "غم يې مه کوه هغه مانيولی دی، هغه د شاپه موټر کي دي او دا راته ووايه بڼځه څوک ده؟"

"امير صاحب بنځه زما عزت ده، خبر نه يم چي په څه بهانه يې له كوره را باسلي او بيا يې را تنبتلولې ده". عصمت ورته وويل.

متين او گل مينه يې له موټره راشپوه كړل، عصمت دومره په قهر او په غصه ؤ چي څنگه به ماته دواړه په لاس راشي، امير صاحب عصمت تر لاس ونيوي چي راځه داسي قدم وانخلي چي ته قاتل جوړ شي، شريعت شته، د شريعت مطابق به سزا وركوو. د متين سترگي پټي وې امير صاحب يو نفر ته امر و كړي چي دننه يې وطاق ته راوړله او هغه بنځه دي هلته په موټر كي وي. متين چي يې وطاق ته راوستي امير صاحب ورته وويل "سترگي ور خلاصي كړئ". چي سترگي يې ور خلاصي كړې د متين چي پر عصمت سترگي ولگېدې د مخ رنگ يې بدل شو، امير صاحب ورته وويل "ښه ته د چا په عزت تېري كوي، ولي دا رنگه هم څوك له يوې مظلومي او شهيدې كورنۍ سره كوي، راته ووايه څه كيسه ده، صفا صفا ووايه، گنې په ډېر وهلو به دي مړ كړم". امير ورته وويل.

"امير صاحب! ما هيڅ داسي غلط كار نه دي كړي چي پر پښېمانه يا معافي وغواړم. دا كس چي د دې ښځي د عزت دعوه كوي دا بنځه اول زما عزت ده، دا بنځه زما د اكالور او زما پر نامه ده. دا كس چي تاته مخامخ ناست دي او ځان يې قهرولي دي دده ورور طاهر دا بنځه لس كاله مخكي له كوره په زور

کافره

امین مسرور

راو تنبتوله او بیا یې په زوره نکاح پر و اچوله. که زه غلط یم نو دا
کس دي پر قرآن لاس کښېږدي او ودي وایي رینستیا. "متین لاس
تر شا ترلی ورته ولاړدایې ورته وویل.

"واوا، امیر صاحب وینې دده بدمعاشي او درواغ، بڼه
نوهغه ته وې چې ماته کورته راغلې او راته ویل دي چې ورور دي
شهید شو او ورور دي دا وصیحت کړی دی او بیا چې پر ځنځیر
درغلم هم ته منافق انسان وې چې زه دي لېري لېرلمه، خود رب
کارونه بیا جلا دي، زه نه ولاړم، پر نیمي لار بېرته راوگرځېدم،
خدای دي غرق کړه، بې غیرته زما پر عزت دي لاس پوري کړی
و". عصمت ډېر په قهر او درد خبري کولې.

"دا وباسئ هلته یې وتړئ او هغه بڼه راوړئ چې هغه شه
وايي". امیر صاحب امر وکړی.

گل مینه چې رادننه شوه په یو وام کي نه وه، چې پر
عصمت یې سترګي ولګېدې په خاطر کي یې یو څه هم نه راغلو.
امیر صاحب پوښتنه ځیني وکړه

"خوري! صفا صفا راته ووايه څه کیسه ده، درواغ به نه وایې"

گل میني ورته وویل چې "زه یو ژوندی مړی یم درواغ خو
ویل ماته ډېر عذاب ښکاري، دغه ځوان چې نوم یې متین دی زما
دا کا دارو خان زوی دی. زه چې له کومه وخته راغلا شوې یم ما
روغه ورځ نه ده لیدلې، زه او بو اخستې یم، ځک ته هم لاس اچوم،

کافره

امين مسرور

موراو پلاراو د ورور د يوه ديدن لېواله يم، هر څه كوم، نو بريايي
 شپه متين راغی ماته يې وويل زه دي تربوريم، زه متين يم د
 داروخان کا کا زوی. زه ستا پسي راغلی يم چي تا بېرته خپل کلي،
 موراو پلاراو ورور تي دي بوزم. زه دومره لېونی يم چي تر خپلو
 بچيانو هم تېره شوم، هر څه مي پرېښوول خو تر موراو پلاره خان
 رسوم، دغه يم چي اوس ستاسو مخته يم".

"خورکی په دا يوه خبر کي ډېر شکي شوم، غلا؟ غلا څه
 مطلب؟ دا خبره متين هم کوله که سر مي په را خلاص کړې".

"محترم امير صاحب! دغه له تا سره چي پر څنگ ناست
 دی د ده ورور طاهر زه په زور کړې يم، زه يې له موره او پلاره په
 زور راوړې يم، پوره لس کاله وشو، خو هغه مړ شو، بيا بل ورور
 يې وکړم، هغه هم مړ شو، بيا يې بل وکړم نو اوس بيا کونډه يم،
 گوره چي کوم يو به کوم، زه يو د کړايې موټروم، د دوی په خوښه
 چلېدم". گل ميني ورته وويل.

"دا څه وايي عصمته! دا خبري ريښتيا دي؟" امير ورته وويل.
 "امير صاحب د ښځو په چمو پسي به نه ځي، دا خامخايو
 لار برابروي، د کونډوالي خبره يې ريښتيا ده خو زما د کور عزت
 دی، زه خو يې بل خواته نه پرېښدم او دا نوري خبري يې ټولي درواغ
 دي، زور نه دی زما له ورور سره يې په خوښه واده کړی و چي هغه
 شپيا، شويامي بل ورور ته په نکاح کړه". عصمت ورته وويل.

کافره

امين مسرور

"درواغ مه وایه په دغه مجازي دنیا کي خو به درواغ ووايې په ورځ د محشر به څه کوي چي اتلس زره قومونه به وي. زما لاس ستاسو گروانو به وي". گل ميني ورته وويل.

"بس ورځه ولاړه سهېښځه زه نه درسره پرېږدم چي پوره تحقیقات نه وي شوی تر هغو پوري به ښځه هم دلته وي، ورځه" امير صاحب عصمت ته په قهر وويل.

عصمت ورته وويل "امير صاحب! دا ته څه وایې زه او ولاړ سم، زه تر تازيات اختيارات لرم پر هر حال کي يې بيايم. ښځه او سړی دواړه بيايم، په دوی پسې خوراغلی يم، قسم دی چي دا ټول تباه کېږو تر هغو نه هم چي بويې نه زم. دا ته څه رنگه خبري کوي". عصمت تر امير صاحب لا په آخوا ورته وقهرېدی.

"زه تاته وایم چي ولاړ سهد سړي زوی شه، په خبره خان پوه کړه، هسي فساد مه جوړوه" امير صاحب سترگي ورته سړې کړې. خو عصمت دغه غوره وگڼله چي په سمه ووزي، عصمت ډېر په قهر راووتی، خپلو وسله والو ته يې امر وکړی چي راضي د غټ امير په خوا روان شو.

وخت هم عجيبه دى هيچا ته هم انتظار نه کوي بس روان
 دى په خپله لاري يې اخستې ده. هم داسي وخت راغى چي سرور له
 لسو کالو وروسته خپل کور ته راغى. سرور په دې لسو کالو کي د
 پېژندونۀ و، خو هوسى چي د ده د ژوند ملگرې وه په اول نظر کي
 يې وپېژندى. سم دستي ور ولاړه شوه او په غاړه کي يې لاسونه
 ورواچول. په چيغو چيغو ورته په ژړا شوه، سرور هم د هوسى سره
 سم ژړل، دواړو داسي ژړل لکه يو چي پهانسى گهاټ ته بيایي او
 بل ته دا معلوم وي چي اوس لږ ساعت وروسته به يې مړى وينم،
 نوراشه اوس لا سم زړۀ د خلاصه ورسره وژاړه.

لږ ساعت وروسته دواړه يوله بله بېل شول، خو تر دې پړويي
 يو بل ته په سترگو سترگو کي کتل، کله به هوسى د سرور لاس ور
 مچه کړي نو کله به سرور هوسى پر تندي مچه کړه. دواړه راغلو په
 کوټه کي کښېنستل. سرور زرد گل ميني او جبار پوښتنه وکړه.

"هوسى! گل مينه او جبار نه معلومېږي، چېرې دي؟"
 د هوسى سترگي بيا له اوښکو ډکې شوې، يو دم په ژړا
 سر شوه، په زوره زوره يې چيغي وهلې، سرور حيران ؤ چي څه
 کيسه ده چي دا دومره چيغي وهي.

امين مسرور

کافره

"هوسی! څه کیسه ده، گل مینه او جبار چېري دي، ته
حال ولي نه وايي، ووايه چېري دي دواړه؟"
د هوسی ژړا په سلگی بدله شوه، ورته یې په سلگی
سلگی کي وویل چي؛ "د گل میني پلاره! گل مینه یې ستا داغوا
کېدو سره سم په هم هغه شپه له کوره په زوره یووړه....."
"یووړه؟ چا یووړه؟" سرور زرد هوسی خبره ورپرې کړه
او ځني وې پوښتل.

"نه یم خبره، خو که څوک خبر دي نو هغه یو رؤف دی چي
خبر دی، او جبار بیا د دې واقعي په لسمه کورته راغی هغه هم په
هغه ورځ چي قهرېدلی وتلی دی بیا مې نه دی لیدلی، ستاسو
پسي خوزما د سترگو او ښکي ختمې شوې، زه خو ولاړم برباده
شوم، په شته خاوند کي بې خاونده او په شته اولاد کي بې اولاده
شوم". هوسی په سلگو سلگو کي ورته وویل.

"رؤف؟ رؤفیه! د ژوند څکه والله که راڅخه وکړې، تا
زما ژوند تباه کړی، تا زما کور او بچیان تباه کړل". دا یې په غصه
ووویل او ولاړ شو.

"چېري څې چي ولاړ شوې؟" هوسی زر تر لمن ونيوی.
"هوسی! کاش چي په هغه اوله ورځ د رؤف په هکله ما
ستا خبره منلې وای نو نن به مو دا ورځي شپې نه لیدلای، نن بیا د
رؤف په بابت زه ستا خبره یو وار لایا نه منم، زه ځم چي له رؤفه

کافره

امین مسرور

ځپل د ټول کړاؤ ژوند بدل واخله "سرور دا وویل او د کوره
تهرېدلی ووتی، سیدها ولاړی د داروخان کړه، داروخان یې له
کوره راوباسی او دواړه په مجلس مجلس یوې خوا ته روان شول.
دا لار سیدها د رؤف کور ته تللې وه.

د رؤف کور ته چي ورسېدو نو چي څنگه د رؤف د کور
دروازې ته ورنژدې شو رؤف ناڅاپه له کوره راووتی. چي څنگه
یې پر سرور سترګي ولګېدې د مخ بڼه یې بدله شوه، مخ یې تک
زېړ واوښتی، داروخان په طنزیه انداز کي پرېغ کړو او توپنچه یې
له ګنډي را وایسته چي؛ "رؤف جانہ! تہ نہ ګوري څوک مي درته
راوستی؟"

رؤف چي توپنچه ولیدله نو وار خطا شو، زرد سرور په
پښو کي پرېوتی او او زاری خواستۍ یې ورته شروع کړې.
سروره وروره! ما معاف کړه، له ما ډېره غټه ګناه شوې ده، ما
معاف کړه، د خدای روی ته ګوره ما معاف کړه، زه منم چي زه ستا
مجرم یم، ستا ګناه ګار یم....." سرور د رؤف خبره ورپرې کړه او
د وېو څخه یې ونيوی را پورته یې کړی.

"په یو شرط دي معافوم، زما بچیان گل مینه او جبار
چېري دي، دا را وښیته بالکل معاف یې، ګنې د ژوند څکه والله
که راڅخه وکړې."

امين مسرور

کافره

"په جبار خو بېخي نه يم خبر لاکن گل مينه خو په هغه ورځ
چي ته يې يووړې ستا وروسته د عصمت ورور طاهر راغی په
زوره يې يووړه. په دا کيسه کي ستا خسرو او اخښی دوی هم دواړه
ووژل شول".

"دا طاهر به چېرې پيدا سي؟". سرور په تجسس کي ځني
ويوښتل.

"د طاهر دوی کور په سره غره کي دی، خو يوه کيسه ده، د
را رواني جمعې په ورځ د شاه عالم په کلي کي يو سړي او يوې
ښځي ته د سنگسار سزا ورکول کېږي، زه دومره غوږېدلې يم چي
دا کس متين نومېږي غالباً د دارو خان زوی دی، خو ښځه څوک ده
ورسره زه يې نه پېژنم" رؤف سرور ته ډېر لوی راز بيان کړی خو
هغه هم نيمگړی. سرور هوښيار سړی و، زړيې له دارو خان څخه
توپنچه واخسته او د رؤف پر تندي يې ونيوله. "سم حال وایه گنې
ولاړې د دوزخ شومه شوې".

"زه، زه ريښتيا درته وایم، کېدای شي چي ښځه گل مينه
وي، لاکن کس يقيناً متين دی، ولي چي متين له تېرو پنځلسو
کالو څخه په مجاهدينو کي دی، او داسي لوی کس ته چي د کوم
جرم سزا ورکول کېږي نو هغه کيسه څه عامه کيسه نه وي". رؤف
په لږ ږډلي ږغ کي نور حال هم ورکړی.

کافره

امين مسرور

"درځه، شاباش درمخته شه". سرور او داروخان رؤف ترمخ
 کړی او د سرور د کور په خوا روان شول. د سرور کور ته ننوتل هلته یې
 په یوه کوټه کې د رؤف لاس او پښې او ځله داسې ټینګ وروترل چې
 رؤف هیڅ سور لانه سوځني خوړلی. سرور هوسۍ ته توپنچه په لاس
 ورکړه او ورته یې وویل؛ "دا ستاد کور د بربادیو ذمه واردی، ترڅو
 چې دده ځله ترلې ده ته دده نه خو چيغي اورېدی شې او نه د معافۍ د
 پاره زاری او خواستۍ، زړه مه په خوږه، دا ستا مجرم دی، موږ درڅخه
 ولاړو چې بچي دي درته ژوندي راولو". سرور دا خبره وکړه او سره د
 داروخان له کوټې ووتی.

اوس نو هوسۍ ته خدای طاقت ورکړی، توپنچه په لاس
 کې وروړف ته مخامخ ولاړه وه، پرمخ یې د غصې او بدله اخستلو
 بېل بېل آثار ښکاره کېدل. څنگه چې سرور او داروخان د کور د
 دروازې ووتل د توپنچې د ټک ټک برغ یې تر غوږ شو. داروخان
 یو دم ودرېدی، سرور ورته وویل؛ "راځه داروخانه! هوسۍ غزا
 وکړه، رؤف یې تاترین ته واستوی".

پوره پنځه ساعته وروسته عصمت د مازديگر خواته هغه
پخواني ملگري خو وو ورسره، له څلور نورو کسانو سره راغی پر
پوښته يې برید وکړی، ډېر خونړی جنگ وشو، دواړو خواته مالي او
عجاني زیان ورسېدی. ټول وطن خبر شو، له هر طرفه وسله وال د صلح
دپاره راغلل، اخر جنگ سوړ شو. گل مینه او متین يې دواړه عصمت
ته د غټ امیر په حکم حواله کړو، متین او گل مینه يې دواړه خپل
کورته په سخته بدرگه کي یووړل، سهار يې محکمه پروکړه، پر متین
باندي د یو سړي د مړي پور و، لاکن حکم پر راغی قاضي امر وکړی
چي متین او گل مینه دي دواړه سنگسار شي د رواني جمعې په ورځ
د ماښام له لمانځه وروسته.

گل مینه او متین دواړه تر جمعې پوري په بېلو بېلو کوټو
کي نظر بند وو. پوره اووه ورځې پاته وې، گل مینه ډېره خوشحاله
وه چي له دغه ژونده خوبه خلاصه شي، په خپل لاس خويي خون نه
وکړی، د بل په لاس مړه شوه، ورځي تېرېدلې د سې شنبې په ورځ د
کسانو په تبادلې کي شکيب او له هغه سره په بل زندان کي بند
ملگري را خلاص شول، شکيب د مازديگر له لمانځه وروسته
کورته راغی، ټول ورته حیران شو چي د شکيب خو موږ فاتحه هم

کافره

امين مسرور

واخسته، داله کومي خوا بهرته کورته راغی، خلک مبارکیانوته
په ډلو ډلو ورته راروان وو.

عصمت دومره سخت پریشانه شو چې د زنداني ورور په
وجه یې پر زړه د مرگ دوره راغله. له نړۍ یې د تل دپاره سترگي
پټې کړې.

د کور ټول وگړي یوه لحظه خوشحال او بیا پرد عصمت د
مرگ غم ولوېدی، ټول خلک حیران وو چې په دې کور کي څه
کیسه روانه ده.

شکيب د خپلو وروڼو پوښتنه وکړه چې طاهر خوزه خبر
شوم چې هغه هم په زندان کي دی او پاته شو دا نور وروڼه مي
چېري دي.

د عصمت ښځي په ژړا کي ورته وويل چې "هغه خودي
مړه شول او عصمت هم مړ شو، ورشه په هغه بله خونه کي پروت
دی. گل مينه له يو چا سره وتښتېدله، هغه بله ورځ یې کورته
راوستله د سنگسار حکم پر شوی دی، ستري محکمې دغه اعلان
کړی دی". خبري یې ختمي کړي نه وې چې دروازه وټکېدله، ټولو
کسانو مخونه پټ کړي دي، نه یې ښځوته وکتل نه د کور عزت
ته، تلاشي یې شروع کړه په کومو خونو کي چې متین او گل مينه
زنداني ول دواړه یې وايستل، په نامعلومه خوا یې یووړل. دا

کافره

امين مسرور

ټوله کار روایي دومره اچانک وشوه چي هیچا یې هم سودنه شری
ایستی، لکه خوب دومره اچانک.

شکيب چي هر څو نارې وکړې خو بې وهلو او ټکولويو
څه په لاس نه ورغلل. موټران ولاړل په کور کي ماتم شو، عصمت
ته یې په نیمه شپه کي غسل ورکړی، د جومات مشر ملا ورته
وویل چي "باید ژر تر ژره خاورو ته وسپارل سي". د شپې پر
یوولس بجې یې عصمت خاورو ته وسپاری چي د زورورو
انسانانو کور و ټول په ماتم بدل شو، څو ورځي وروسته د عصمت
د فاتحې کمبلي هم ټولي شوې.

شکيب دومره وار خطا او دومره په زړه زخمي و چي خدای
ته به هر وخت په فریاد و چي زما ورور طاهر ژوندی و ما یې بڼه
وکړه دا څه ژوند دی، تر دا خو مرگ بڼه دی، د بل په لاس خو به مړ
شي، په دا بل سهار بېرته له کوره ولاړی هر څه یې پرېښوول.
په زندان کي گل مینه له ډېرو پریشانیو سخته ناروغه
شوه، د ولاړو او ناستو وتلې وه. نه د خوراک وه او نه چښاک. بس
سah یې له ځلې وتله او ننوتله.

په دا سبا جمعه وه، ټول خلگ خبر وو چي نن یوه بڼه او
سړی سنگسار پړي. وختي وختي له کارو څخه کورته راغلل، یو
میدان جوړ و چي په هغه کي به یې خلگو ته سزا ورکوله، پخوا
دغه د لوبو میدان و خو اوس انسانان کي سنگسار پدل، حلال پدل

کافره

امین مسرور

او سزاگاني ورکولي کېدلې. ټولو خلکو چي لمونځونه وکړل له
لمانځه وروسته هغه د لوبو ميدان ته راغلل چي شا و خوا قطار
ناست وو، څه ساعت وروسته يو موټر راغی چي توري شيشې يې
وې، يوشی نه کي معلومېدی، په هغه کي چي کوم ناست کسانو
وود هغو مخونه ټينگ پټ وو، درې د مخ په سيټ کي وو، څلور د
شا په سيټ کي، راشپوه شول، د موټر په بادی کي يې تېرې تېرې
ډبري اچولي وې، هغه يې له موټره راکښته کړې، ټولو تياري
ورته وکړه.

پر مخاېره يې حال ورکړی چي موټر تيار يو، تاسي راتلای
شی، په لس منته کي يو بل موټر راغی په هغه کي يو څو ملايان او
يو کس ؤ چي لاسونه يې تر شا ورتړلي ؤ او سترگي يې ټينگي ور
پټي کړي وې، له موټره يې راشپوه کړی، له ټولو خلکو يې ځان ته
جلا ودرولی.

پنځه ملايان چي په قطار کي ولاړ وو هر ملا له پنځو تر
لسو منټو پوري خبري وکړې. اول ملا وويل "څوک چي زنا وکړي
او هغه هم د مېړه ښځي سره او هغه بل چي واده لري او زنا وکړي
نو په اسلام کي د هغه مرگ سنگسار دی، اوس چي موږ يوه ښځه
او يو نر سنگسارول، خو هغه کومه ښځه چي ده هغه ډېره سخته
ناجوړه ده، تر درمل لاندې ده، که ژوند ؤ را رواني جمعې ته به
سنگسار شي.

کافره

امين مسرور

او هغه نورو درو ملايانو هم خبري وکړې، ټولو يورنگه خبري وکړې، اخري ملا چي د ټولو اميرؤ اخري خبري يې له دانورو جلا وې هغه وويل چي "سنگسار الله تعالی پر دغه دنيا سزا پېدا کړې بيا په اخرت کي ورته يوه سزا نشته، دا الله په دغه وجه پېدا کړې ده چي دا نور خلگ عبرت ځني واخلي او نور څوک بيا داسي کار ونه کړي، دغه اووه کسان چي مخونه يې پټ دي دغه په يو حال کي هم قاتلان نه دي، دغو خلگو ته د امير امر دی امير ته بيا د خداي پاک د قرآن امر دی، د خداي پاک قرآن الله تعالی په خوږ نبي ﷺ نازل کړی دی، هغه څلور و اسماني کتابو څخه يوه کتاب دی چي په دا دنيا کي وجود لري، نور درې کتابونه اوس دلته نشته، نو دغه کسان به دغه گنهگار په کاڼو ولي. دا سړي په خپله ځله اقرار کړی دی چي ماله دې بنځي سره په لار دوه واره بند کار هم وکړی، زه مائينه لرم، څلور بچيان لرم، په دغي بنځي زه عاشق وم، له ډېره وخته او عصمت ما پر غلطه لار روان کړی او دغه بنځه ما خطا کړله، د دغي بنځي يوه گناه نسه خو موږ هغې بنځي ته په دغه سزا ورکوو چي ته کونده شوې او وې او بل مېړه دي نه وای که ورسره تللې وې نو اوس به مو دغه سړي ته ورنکاح کړې وې، خو ستا مېړه و، مېړه يې ژوندی دی، نو ته ولي له غير محرم سړي سره تلې، خبري رالندوم او اوس گناه گار ته سزا ورکول کېږي تاسو يو هم له خپله ځايه مه بنورئ". يوه کس ته يې وويل "سړی راوله او دغي کندي ته يې ورکوز کړه". هغه متين راوستی او کندي ته يې ورکوز

امين مسرور

کافره

کړی چي نیم بدن یې معلومېدی، ټولو ملایانو او هغو کسانو د تکبیر
په نعره سره له واره په شروع کړه بڼه ډېر ساعت وروسته یې امر وکړی
چي بس دی نور ختم شو. چي متین یې وکتلی هغه پر سرد ډېرو ډېرو
لگېدلو په وجه وختي لا پور پرې کړی ؤ.
په ډېر تلوار سره هغه خلکو متین په موټر کي واچاوی او
له هغه ځایه رخصت شول. مازدیگری یې په شپږ بجې متین دهم
هغه کلي په هدیره کي خاورو ته وسپاری.

په روغتون کي ورځ تربلي د گل ميني حالت خرابېدی، يو
 ښه والی يې نه کاوی، د مرگ ورځي يې هم رانزدې کېدې، د
 جمعرات په ورځ امير صاحب له خپلو وسله والو کسانو سره روغتون
 ته راغی چي د گل ميني حالت يې وکتلی گل مينه په ځنځيرانو ټينگه
 تړلې وه، له شکله يې انسان وپړېدلی، د ومره په سخته ناجوري کي
 وه چي حد يې نه ؤ. امير صاحب ورته وويل چي "هغه بل ته موسزا
 ورکړه سبا دا هم راولی که په هر حال وي سزا به ورکوي، بايد دا په
 سزا ورسېږي. وسله والو ورته وويل "سمه ده امير صاحب، سبا به
 يې د ما پښين له لمانځه وروسته درولو". ټول له روغونه ووتل، په
 گل ميني پسي يې دروازه ټينگه وتړله.

د گل ميني خوراک او چښاک بالکل نه وو، د امير صاحب
 په ملگرو کي يو کس امير ته وويل "امير صاحب د دغي ښځي
 حالت ډېر خراب دی. دې ته سزا څنگه ورکوي، دا ختمه ده، هلته
 به يې سنگسار ميدان ته څنگه بيايې، يو څو ورځي صبر وکړه چي
 لږ يې حال برابر شي بيا به يې په سزا ورسوي، تر اوسه تر درمل
 لاندي ده".

کافره

امين مسرور

امير ورته وويل "سمه ده بيا يې يو شو ورځي پرېږدئ چي
حالت يې سم شي بيا به يې سنگسار کړو، زما هم خوبښه ده". ټول
بېرته هغه خپلو وټاکو ته سره ولاړل.

شپه تېره شوه، په سبا سهار د جمعې ورځ وه اعلان وشو
چي په را روانه جمعه هغه ښځه سنگسارېږي، په دا جمعه يوڅه
مصرفيات دي ټول مجاهدين دي خپل سنگرونه ټينگ کړي
دښمن هر وخت حمله کولای شي.

ورځي او شپې تېرېدلې، يوه ورځ بيا امير صاحب روغتون
ته د گل ميني پوښتني او د کتني دپاره ورغی، روغتون ته يې
دومره زيات مجاهدين مړي او ټپيان راوړي وو چي په جنگ کي
ډېر زيات زيان ور اوښتی ؤ، امير صاحب ډېر خفه شو، ترډېره
وخته يې گل مينه هېره وه چي د ټولو پوښتنه يې وکړه، بيا يې د گل
ميني د کوټې چوکيدار ته وويل "هغه ښځه څنگه ده، ته يې
دروازه خلاصه کړه چي ويې گورو". چوکيدار د گل ميني د کوټې
دروازه خلاصه کړه، گل مينه هسې ژوندۍ وه، ساه کي چلېدله،
نوره مړه وه، امير صاحب ورته وويل "نن چار شنبه ده، بل سبا يې
راولئ چي په سزا يې ورسوو".

عسکرو ته وويل چي "سمه ده امير صاحب". امير
صاحب په ډېره خواشيني سره تر روغتون ووتی او د خپل وټاک په

خواروان شو.

په دويمه ورځ يې گل مينه د روغتون څخه را وايسته او
سیدهایې و هغه میدان ته یو وره چپري چي د وې او ونی مخکي
متین سنگسار شوی ؤ. هغه خلک او هغه ملايان ټول راټول شوي
وو، د میدان گېر چاپېره د خلگور ش دو مړه زیات وو چي د پښو
ایښوولو ځای کي نه ؤ. کله چي يې گل مينه په شنه بورقه کي له
موټره را شپوه کړه نو گل مينه ناروغی په سوب نه شوای تلای، دوو
کسانو تر وستخ نیولې را وسته او په هغه کنده کي يې ودروله په
کومه کنده کي چي متین يې سنگسار کړی ؤ نو کندي ته نژدې د
خلگو په هجوم کي څلور پنځه کسان مخان پټ کړي د دې نظارې په
انتظار ناست وو. چي څنگه د امیر صاحب په حکم د سنگسار ډبري
په لاس کي ولاړ کسانو شروع پر کوله ناستو هغو پښو کسانو د
خپلو څادرانو کلاشنکوفونه را ویستل او سم د لاسه يې پر هغو
کسانو ټکان شروع کړل کومو چي ډبري په لاس کي وې. ټکان په
دو مړه شدت او اچانک وو چي هیچا هم د جوابي کار روایي سوچ او
تیاري نه شوای کولای. ټولو تاخت کړل، چا چپري چا چپري منډي
وهلې او ځانونه يې له دې ټکانو بچ کول. امیر صاحب او د هغه سره
راغلي ملگو هم تاخت کړل. یو څو وسله والو کوم چي د امیر صاحب
سره راغلي وو او لږ لږي ولاړ وو څه جوابي ټکان ضرور وکړل خو
ناره دا جوړه شوه چي دښمن په لوی تعداد برید کړی دی، ځانونه او
امیر صاحب وژغوري.

امين مسرور

کافره

دا پېښه بېخي ناڅاپه وه چي د هېچا په وه او گومان کي لا
نه وه. په راغلو پنځو کسانو کي دوو زر زر گل مينه له کندي را
وايسته او لږ لږي ولاړ موټر ته يې ورسوله. موټر تيار ستاړت
ولاړ وو، په موټر کي د گل ميني او دوو کسانو د کښېنستو سره
سم هغه نور درې کسان هم په ټکانو کولو کولو ځانونه و موټر ته
ورسول او داسي موټر د خپل منزل په لور روان شو. هلته امير
صاحب په دې سر نه خلاصېدې چي دا کيسه څنگه پېښه شوه، دا
کسان څوک وو او داسي يې څله وکړل.

موټر چي يوروسي غټ جيب و په کچه سرک د غره په خوا
 ډېر تېز روان و او په موټر کي ناست د گل ميني سره شپږ نور کسان
 هم وو. گل مينه بې هوشه وه، يو کس چي گل مينه يې په غېږ کي
 ټينگه نيولې وه د اوبو بوتل په لاس کي د گل ميني په ځله کي يې
 اوبه ورتوئولې، گل ميني د لږ ساعت د پاره سترگه خلاصې
 کړې، چي څنگه يې په هغه کس سترگي ولگېدې نو د ځلې يې ډېر
 په زهيراو کمزوري ږغ کي ووتل؛

"بابا!"

"هوزۀ بچيه، ستا بابا"

د گل ميني ساه لنډه لنډه کېده، سلگۍ يې شروع شوې بيا
 يې په لږزانده ږغ وويل
 "بابا!"

"ستا قربان سم، زۀ وځنډېدم گنې ما به تۀ له وخته لاله دې
 بنده خلاصه کړې وې،" سرور په ژړا ژړا کي ورته وويل. څنگ ته
 يې ناست داروخان هم ورسره ژړل.

د گل ميني سترگي نېغې د پلار پر خېږې برابرې وې، پلار
 سرور ته يې ږۀ ږۀ کتل، پر مخ يې مسکا خوره وه، يوه سلگۍ يې
 ووهله او بيا يې پلار مخاطب کړی.

امين مسرور

کافره

"با.....با" گل ميني دا خل آخري سلگي ووهله او د
تل د پاره يې سترگي پټي کړې. سرور د گل ميني سر په خپل غېږ
کي ونيوی او په چيغو شو. دارو خان هم ورسره په ژړا شو. ټوله
ورځ يې تر ماخو ستنه مزل وکړی، دا ټوله لار سرور گل مينه په غېږ
کي نيولې وه او رډ رډ يې د گل ميني و زېږ مخته کتل. آخر موټر
و درېدی، دارو خان پر سرور بڼغ وکړی چي

"سروره! کور را ورسېدی." سرور چي له موټره دباندې
وکتل نو واقعي کور را رسېدلی ؤ. د گل ميني مړی يې په خولی
کي کورته يووړی. هوسۍ چي د گل ميني مړی وليدی نو په هم
هغه ساعت بې سوده شوه. سرور گل مينه پرېښووله او هوسۍ ته
متوجه شو، د کلي گاونډه خلگ سره خبر شول، ټول کلی نر او ښځه
د سرور کور ته راغلل، د هر انسان سترگي له اوښکو ډکي وې، هر
یو د سرور په غم کي له ده سره شریک وو.

گل مينه يې په سرو سترگو په هم هغه شپه د غره په دامن کي
خاورو ته وسپارله. کله چي د گل ميني د فاتحې کښله ټوله شوه نو د
امير صاحب کسانو هم د سرور پسي دې کلي ته پل را ورسوی. د
خلگويي د سرور او گل ميني په هکله پوښتني وکړې خو کليوالو
دې خل دا مړانه ښکاره کړه چي حال يې نه وو ايه. نو آخر دې کسانو په
کلي کي دا مشهوره کړه چي يوه کافره چي هغه د زنا په تور کي مړه
نيولې وه، يو څو کسانو هغه له بنده را وتښتوله دې کلي ته يې

امين مسرور

کافره

راوړه، که هر چا دې خلکو ته پناه يا بل څه کومک ورکړي، د خپل ژوند او مرګ خپله ذمه واردی. خلګ وام واخستل چي دا خو سرور بښي. دارو خان سرور ته دم ساعت ويل چي له دې ځای ورکېږه ګني ژوندي به دي وخوري. سرور هم د دارو خان مشوره ومنله او د تګ اراده يې وکړه.

ورځ او شپې تېرېدې، دې اوازې د کلي د خلکو په ځلو کي د ګل ميني قبر د کافري د قبر او دا غر چېري چي د دې غره په دامان کي د ګل ميني قبر و د کافري غره په نوم مشهور کړو. سرور چي دا حالات وليدل نو د هوسۍ سره د خپل کلي څخه د ټول عمر د پاره ولاړی..... بلکې هغه هېواد يې لا هم د تل د پاره پرېښووی..... په کوم کي چي د ګل ميني قبر د کافري قبر او هغه غر د کافري غره په نوم مشهور شو د کوم غره څخه چي لاندي پراته دوولسو کليو ته د رڼو اوبو سرې چينې تلې چي خلګو پرې اود سونه او غسلونه کول، په هم دې اوبو د دې دوولسو کليو بدی هم جوړي وې او هم يې په دا اوبو هر قسمه تنده ماتوله.

پای

د ټولنې یادابنت

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه له تېرو اوو کلونو راهیسې لگیا ده د مورنۍ ژبې پښتو خدمت کوي او دا هڅه کوي چې خپله پښتو د نورو مترقي ژبو په قطار کېښي سیاله ودروي. دهم دې سیالۍ په لړ کېښي دادی د ټولنې له اړخه د پښتو کتابونو د خپرولو په لړ کېښي پنځم د پښتو کتاب (ناول) "کافره" چې لیکوال ئې ښاغلی امین مسرور دی په دې هیله خپروي چې دا کتاب به د پښتو ادب په لمن کېښي یوه غوره اضافه وگرځي.

ښاغلی امین مسرور د پښتو ژبې یو تکړه شاعر سره سره یو ښه تشرلیکونکی هم دی. له تېرو دوو لسیزو راهیسې لگیا دی خپلي خوږې پښتو ته خدمت کوي. "سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه" و ښاغلي امین مسرور ته پردې زیار مبارکي وړاندې کوي او هیله ځني کوي چې په راتلونکي وختونو کېښي به هم داسي د پښتو ژبې و خدمت ته ملا تړي.

ستاسو ورور

صدر: سید عباس شاه مخلص

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

B+ بک پلس

ډی 5، جناح سینټر، جناح روډ، کوټه

0333-7759497 | 0302-3823974

bookplus44@gmail.com

www.facebook.com/bookplus

2021 01 22 08

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library